

Reppumatkailijoiden kokemukset työllistymisestä Austra- liassa

Nina Punkkinen

Opinnäytetyö
Matkailun koulutusohjelma
2017

Tekijä(t) Nina Punkkinen	
Koulutusohjelma Matkailun koulutusohjelma	
Raportin/Opinnäytetyön nimi Reppumatkailijoiden kokemukset työllistymisestä Australiassa	Sivu- ja liitesivumäärä 42 + 1
<p>Opinnäytetyön aiheena on reppumatkailijoiden kokemukset työllistymisestä Australiassa. Opinnäytetyön tarkoitus on kartoittaa reppumatkailijoiden henkilökohtaisia työllistymiskokemuksia. Opinnäytetyö toteutetaan ilman toimeksiantoa. Opinnäytetyössä avataan reppumatkailua ilmiönä sekä sen historiaa maailmalla, erityisesti Australiassa. Työssä kartoitetaan reppumatkailuun liittyviä erilaisia motiiveja. Erityinen paneutuminen kohdistuu työllistymiseen sekä kansainväliseen työkokemukseen, joka on arvokasta tänä päivänä. Tässä tutkimuksessa haetaan vastausta kysymykseen, millainen on reppumatkailijoiden työllistymiskokemus Australiassa.</p> <p>Tutkimusmenetelmänä opinnäytetyössä on laadullinen tutkimusote. Reppumatkailijoita haastateltiin heidän henkilökohtaisista työllistymiskokemuksistaan Australiassa. Otantaan kuuluu kaksi korkeasti koulutettua mieshenkilöä sekä yksi naishenkilö, jolla on toisen asteen koulutus, iältään haastateltavat ovat noin 21–24-vuotiaita. Tarkoitus oli vertailla, oliko ammatillisella koulutustaustalla vaikutusta työllistymiseen Australiassa. Aineiston keruu tapahtui haastatteluin, kysymyksiä oli yhteensä kahdeksan. Tutkimus toteutettiin huhtikuussa 2017.</p> <p>Teoriapohja projektille muodostuu pitkälti reppumatkailuun keskittyvästä kirjallisuudesta sekä muutamista artikkeleista sekä nettilähteistä. Teoria kulminoituu reppumatkailuun ilmiönä, sen historiaan sekä erilaisiin reppumatkailun motiiveihin. Lisäksi reppumatkailuun paneudutaan eettisestä ja ekologisesta näkökulmasta. Teoriassa esitellään myös Australian maakuvaus sekä reppumatkailijoiden suosiman Working Holiday -viisumin vaatimuksia. Työssä esitellään suomalaisten reppumatkailijoiden henkilökohtaisia kokemuksia ja tarinoita sekä niitä peilataan esiteltyyn teoriaan. Tavoite on kuvata heidän kokemuksiaan erityisesti työllistymiseen liittyen. Lisäksi kuvataan haastateltavien läpikäymää pitkää prosessia, joka edeltää matkalle lähtöä. Projektissa esitellään alustavia toimenpiteitä, joita reppumatkailijat ovat suorittaneet ennen reppumatkalle lähtöä sekä kohteessa ollessa.</p> <p>Tutkimuksen avulla voidaan tehdä päätelmä, että reppumatkailijan työllistyminen ei ole itsestäänselvyys Australiassa. Reppumatkailijan tulee varautua siihen, että työn löytymisessä voi mennä tovi. Tähän vaaditaan reppumatkailijalta kärsivällisyyttä. Lisäksi reppumatkailijan tulee olla valmis ottamaan vastaan myös jopa hieman epämieluisia töitä. Ammatillisella koulutustaustalla ei ole myöskään suurta merkitystä työllistymisessä. Oma koulutusta vastaavaa työtä voi olla erittäin vaikea saada Australian Working Holiday -viisumilla, sillä se on voimassa vain vuoden. Paikalliset työnantajat ovatkin valitettavan usein tietoisia, ettei reppumatkailija viivy maassa kovin kauaa. Tämä voikin olla syynä, miksi korkeasti koulutettu henkilö ei työllisty omaa koulutustaan vastaaviin tehtäviin.</p>	
Asiasanat Reppumatkailija, työllistyminen, Australia	

Sisällys

1	Johdanto	1
2	Reppumatkailun historia.....	3
2.1	1600- ja 1700-luvun Grand Tour	3
2.2	Hippie Trailin synty.....	4
3	Reppumatkailu ilmiönä	8
3.1	Reppumatkailijan ominaispiirteet.....	8
3.2	Reppumatkailu ilmiönä.....	10
3.3	Reppumatkailun motiivit	12
3.4	Reppumatkailun ekologinen ja eettinen näkökulma.....	12
3.5	Reppumatkailijoiden imago	14
3.6	Reppumatkailijoiden ekologinen vastuu	15
3.7	Reppumatkailu Australiassa.....	16
4	Työskenteleminen Australiassa.....	18
5	Tutkimus ja sen eteneminen.....	21
5.1	Laadullinen, eli kvalitatiivinen tutkimusmenetelmä	21
5.2	Aineiston hankinta haastattelun kautta	22
5.3	Tutkimuksen luotettavuus	23
6	Suomalaisnuorten kokemuksia työllistymisestä Australiassa.....	25
6.1	Motiivit reppumatkalle lähtemiseen	25
6.2	Matkustusreitti Australiaan ja Australian sisällä	26
6.3	Valmistautuminen reppumatkalle ja reppumatkaa edeltävät toimenpiteet.....	31
6.4	Työnhakuprosessi ja työllistyminen Australiassa	32
6.5	Haastateltavien työhistoria	34
6.6	Opas reppumatkalle Australiaan	36
7	Pohdinta.....	38
	Lähteet	40
	Liitteet.....	43
	Liite 1. Haastattelukysymykset	43

1 Johdanto

Tämä opinnäytetyö käsittelee reppumatkailua ilmiönä ja sisältää syvän katsauksen reppumatkailuun ja suomalaisnuorten työllistymiskokemuksiin Australiassa. Opinnäytetyö toteutetaan ilman toimeksiantoa. Tutkimusmenetelmänä opinnäytetyössä on kvalitatiivinen, eli laadullinen tutkimusote. Tutkimuksessa haastateltiin kolmea nuorta suomalaista reppumatkailijaa heidän henkilökohtaisista työllistymiskokemuksistaan Australiassa.

Nuoret käsittävät YK:n mukaan kaikki 15-24-vuotiaat, kun taas Suomen nuorisolain mukaan nuoria ovat kaikki alle 29-vuotiaat. Sekä YK:n että Suomen nuorisolain määritelmien nojalla tässä tutkimuksessa haastateltavia henkilöitä voidaan kutsua nuoriksi henkilöiksi. Näitä haastateltavat ovat 21-, 23- ja 24-vuotiaita suomalaishenkilöitä. (Valtion nuorisoneuvosto 2013. & Finlex 2016.)

Tutkimuksen pääongelmana on kuvata suomalaisnuorten henkilökohtaiset työllistymiskokemukset Australiassa ja paneutua ammatillisen koulutustaustan vaikutuksiin työnsaannissa ulkomailla. Reppumatka tarkoittaa pienellä budjetilla toteutettua pitkäkestoista matkaa, joka suuntautuu usein alkeellisiin olosuhteisiin. Tässä tutkimuksessa haetaan vastausta kysymykseen, millainen on reppumatkailijoiden työllistymiskokemus Australiassa. (Terveyden ja hyvinvoinnin laitos 2017.)

Tavoitteena on luoda kokonaisvaltainen kuvaus reppumatkailusta. Kuvaukseen sisällytetään haastateltavien henkilöiden motiivit reppumatkalle lähtemiseen, reppumatkaa edeltävät toimenpiteet, käytetty matkustusreitti, työnhakuprosessi Australiassa sekä lopuksi haastateltavien koottu työhistoria Australiassa. Tutkimusosion lopuksi on koottu opas, jota voi soveltaa Australian reppumatkalle lähtöön.

Tutkimuskysymysten avulla pyrittiin selvittämään, mitkä olivat perimmäiset motiivit reppumatkalle lähtemiseen ja Working Holiday -viisumin hankkimiseen. Kyseinen viisumi on yleisin reppumatkailijoiden suosima viisumivaihtoehto. Nimensä mukaisesti Working Holiday -viisumi mahdollistaa työnteon Australian-loman aikana, jonka pituus on enintään vuosi. Lisäksi tavoitteena oli kartoittaa, mitä ennakoon tehtäviä toimenpiteitä reppumatkalle lähteminen vaatii. Haastattelun avulla pyrittiin myös selvittämään haastateltavien käyttämä matkustusreitti mahdollisimman tarkasti. Matkustusreittiin pyrittiin kuvaamaan reitti aina Suomesta lähtien viimeiseen kohteeseen asti sekä vieraillut kohteet ja kaupungit Australiassa. (Australian Government 2017a.)

Kysymysten avulla pyrittiin selvittämään, millaista on reppumatkailijoiden työllistyminen Australiassa. Haastateltavilta oli tarkoitus myös selvittää, kokivatko he työllistymisessä alueellisia eroja Australiassa. Työnhakuprosessia pyrittiin kuvailemaan arvioimalla lähetettyjen työhakemusten ja haastattelujen määrä sekä työnhakuun käytetty kokonaisajan pituus. Lopuksi kartoitettiin lopullisten saatujen työpaikkojen lukumäärä, työsuhteen kesto sekä työnkuvaus. Lopulta haastateltavilta selvitettiin, kokivatko he saaneensa omaa koulutustaan ja osaamistaan vastaavia työmahdollisuuksia Australiassa. Lopuksi vertaillaan suomalaisnuorten kokemuksia toisiinsa ja tehdään yhteenveto siitä, mitkä tekijät voivat olla taustalla vaikuttamassa työllistymiseen Australiassa.

Opinnäytetyö sisältää teoriaosuuden, joka muodostuu pitkälti reppumatkailun kirjallisuudesta, muutamista artikkeleista sekä nettilähteistä. Teoriassa esitellään reppumatkailu ilmiönä, reppumatkailun historiaa sekä reppumatkailun motiiveja. Lisäksi reppumatkailua pyritään kuvaamaan eettisestä ja ekologisesta näkökulmasta. Teoriaosuudessa esitellään myös Australian maakuvaus sekä Working Holiday -viisumin vaatimuksia. Työssä esitellään suomalaisten reppumatkailijoiden henkilökohtaisia kokemuksia sekä ennen matkaa että matkalla ollessa. Lisäksi kuvataan haastateltavien henkilökohtaisia kokemuksia työllistymisestä Australiassa sekä työllistymisprosessin kulkua. Tutkimusosion loppuun on koottu opas keskeisimmistä toimenpiteistä, jotka tulisi tehdä ennen Australian reppumatkalle lähtemistä.

2 Reppumatkailun historia

Tässä luvussa käsitellään reppumatkailun historiaa. Reppumatkailun juuret ulottuvat pitkälle historiaan, jopa 1600-luvulle saakka. Seuraavassa alaluvussa käsitellään reppumatkailun alkuvaiheita, Grand Touria.

2.1 1600- ja 1700-luvun Grand Tour

1600- ja 1700-luvulla nuoret englantilaiset kiersivät Eurooppaa jopa kahden vuoden ajan sivistääkseen ja avartaakseen itseään. Tällaista matkaa kutsuttiin Grand Touriksi. Termin kehitti Richard Lassels vuoden 1670 kirjassaan *Voyage to Italy*. Englantilaiset viettivät matkansa opiskellen eri kieliä, kulttuureja, arkkitehtuuria ja maantietoa. Grand Tour -matkat olivat nousseet suureen suosioon jo 1700-luvulle tultaessa. (Rosenberg 2017.)

Pian tämän jälkeen turismi alkoi kehittyä omaksi alakseen. Alalle ilmestyi ohje- ja opaskirjoja, jotka olivat erityisesti tarkoitettu Euroopassa matkusteleville parikymppisille nuorille. Nuoria turisteja pidettiin vauraina, ja heillä oli varaa olla ulkomailla jopa useita vuosia putkeen. Tapana oli kantaa mukana pieniä kirjeitä, kuten työtodistuksia sekä esittely- ja suosituskirjeitä. Matkaan lähdettiin eteläisestä Englannista. Nuoret halusivat matkustaa sen ajan suurimpiin kulttuurin keskuksiin; Pariisiin, Roomaan, Venetsiaan, Firenzeen ja Napoliin. Heillä oli tapana liikkua kaupungista kaupunkiin ja viettää viikkoja pienemmissä kaupungeissa sekä jopa useita kuukausia keskeisimmissä kaupungeissa. Pariisi oli ehdottomasti suosituin kaupunki, sillä ranskan kieli oli siihen aikaan toiseksi suosituin kieli englantilaisessa eliitissä. (Rosenberg 2017.)

Matkoillaan Grand Tour -turistit eivät kantaneet mukanaan paljoakaan rahaa, sillä ryöstämisen pelko oli alati läsnä. Osa englantilaisista poliitikoista olivat Grand Touria vastaan, sillä turistit kuluttivat isoja määriä rahaa ulkomailla, Englannin ulkopuolella. (Rosenberg 2017.)

Pariisista matka jatkui usein Alppien kautta Versaillesin maaseudulle, ranskalaisen monarkian alueelle tai vaihtoehtoisesti vesiteitse Välimeren kautta Italiaan. Rooma oli alun perin eteläisin piste, minne matkustettiin. Herculaneumin ja Pompeijin alueet tulivat suosituiksi Grand Tourin kohteiksi vuosien 1738-1748 välisenä aikana. Osa Grand Tour -turisteista vieraili myös Espanjassa, Portugalissa, Saksassa, Itä-Euroopassa, Balkanin maissa sekä Baltian maissa. (Rosenberg 2017.)

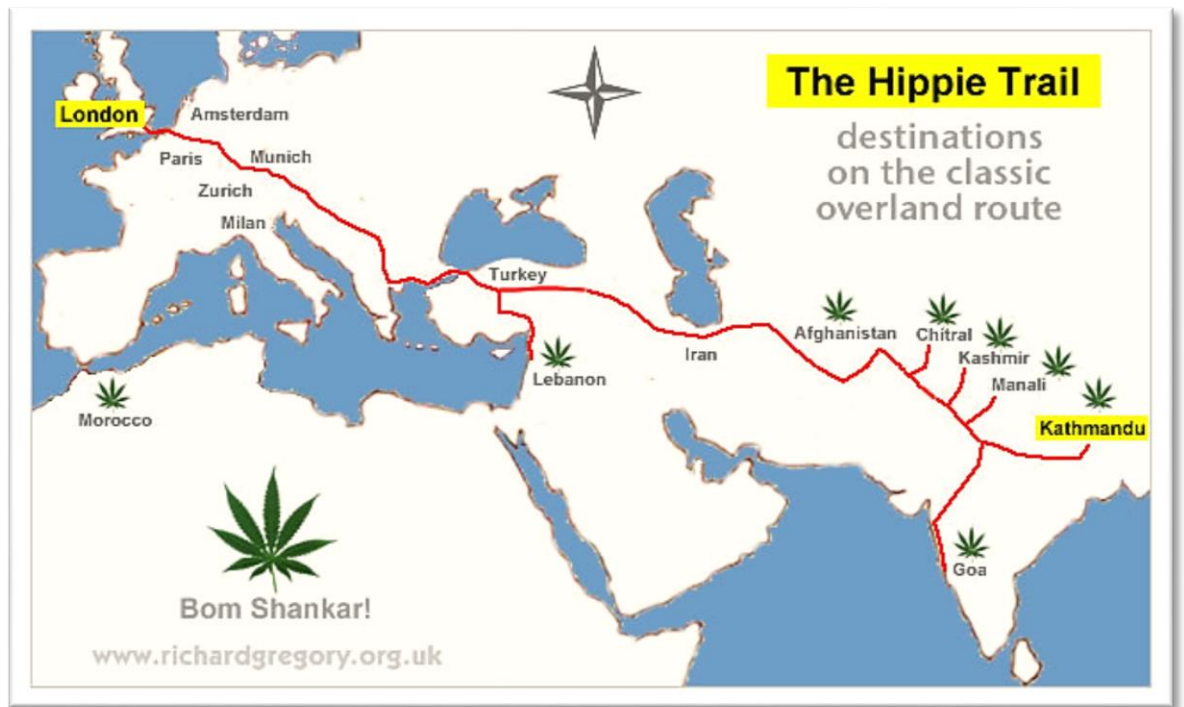
Grand Tourin on uskottu olleen käänteentekevä tekijä englantilaisen arkkitehtuurin ja kulttuurin kehittymisessä. Ranskan vallankumous vuonna 1789 merkitsi Grand Tourin päättymistä, kunnes 1800-luvun rautatiet muuttivat turismin ja matkailun koko Euroopassa. (Rosenberg 2017.)

2.2 Hippie Trailin synty

Hippie Trailin juuret ulottuvat 1950-luvun puoliväliin. Hippie Trail oli reitti, joka kulki koko Euroopan läpi aina Aasiaan saakka. Matkan tarkoituksena oli löytää hasista. Nimensä Hippie Trail sai pitkähiuksisilta nuorilta, joita kutsuttiin hipeiksi. Hippipolku kuljetti nuoria henkilöitä suurimpiin hasistuotannon keskuksiin maailmalla. Hipit matkustivat pienryhmissä, jotka muodostuivat vauraista henkilöistä tai opiskelijoista. Ilmailuala oli tuolloin kovassa nosteessa, mutta lentäminen oli vielä kovin kallista. Tämän vuoksi seikkailunhaluiset hipit halusivatkin eepiselle retkelle, joka olisi sekä miellyttävää että edullista. (Gregory 2017.)

Ensimmäinen englantilainen bussiyhtiö, The Indiaman, alkoi liikennöidä reitillä vuonna 1957. Nopeasti tämän jälkeen myös Swagman Tours -niminen yhtiö (myöh. Asian Greyhound) seurasi perässä. Nämä yhtiöt kyyditsivät seikkailunhaluisia matkustajia siihen asti, kunnes markkinat kasvoivat ja useat muut bussiyhtiöt nousivat kilpailijoiksi 1960-luvulla. (Gregory 2017.)

Hippi-termi ilmestyi noin vuonna 1967, kun termiä käytettiin melkein päkenestä tahansa pitkähiuksisesta henkilöstä. Mystisen idän konsepti keräsi paljon mielenkiintoa, ja kun The Beatles matkusti Intiaan vuonna 1968, nuorten matkustajien määrä Länsi-Euroopasta Aasian suuntaan alkoi kasvaa dramaattisesti. Loppujen lopuksi muutkin kuin eurooppalaiset matkustivat Hippie Traililla. Amerikkalaiset ja kanadalaiset matkustivat jopa Atlantin yli osallistuakseen Hippie Trail -matkailuun. Perinteinen reppureissukansa, eli australialaiset ja uusi-seelantilaiset pitivät Hippie Trailia käteväenä reittinä. (Gregory 2017.)

Kuva 1. The Hippie Trail. (Gregory 2017. Mukailtu.)

Matkustajilla oli erilaisia syitä matkustaa – osa etsi hengellistä valaistusta, osa pakeni tavanomaista elämäntyyliä, kun taas jotkut halusivat yksinkertaisesti nähdä maailmaa. Kaikilla oli seikkailunhalua, mutta kaikkiin henkilöihin hippy-termi ei välttämättä pätenyt täysin sanansa mukaisesti. (Gregory 2017.)

Afganistan, Chitral, Kashmir ja Nepal olivat tuttuja kohteiden nimiä pilvenpolttajille 1960- ja 1970-luvuilla, kuitenkin suurin osa heistä oli täysin tietämättömiä kyseisen yrtin viljelymaasta. Seuraavan kymmenen vuoden aikana asiassa tapahtui kuitenkin käänne, ja he halusivat tutustua kyseisiin kohteisiin tarkemmin. Useat yksityiset bussiyhtiöt tarttuivat tähän tilaisuuteen ja alkoivat tarjota kuljetusta kyseisille reitille. Matka oli yli 6 000 mailin pituinen suuntaansa. Reitti oli melkoinen seikkailu, sillä se sisälsi korkeita vuoristoreittejä, aavikoita ja huonoja tieverkostoja. (Gregory 2017.)

Toinen vaihtoehto reitillä liikkumiseen oli julkinen liikenne. Vaikka rautatieverkosto päättyi tuohon aikaan itäiseen Turkkiin, Istanbulista eteenpäin oli mahdollista hypätä edullisen paikallisbussin kyytiin. Länsimaiset kuskit ottivat kyytiinsä matkustajia myös kaupungin kuuluisasta Pudding Shopista. Tämän myötä myös yksityisillä ajoneuvoilla oli mahdollisuus liikennöidä reitillä. Osa matkailijoista patikoi reitillä, erityisesti paluumatkalla, mikä oli oikeastaan mahdollista vain Eurooppaan päin tultaessa. (Gregory 2017.)

Hippie Trailin reitti alkoi alun perin Istanbulista. Istanbul oli Euroopan solmukohta, mihin kaikki Euroopan tiet yhtyivät. Sieltä suora reitti johti suoraan Turkin läpi, vaikkakin osa suuntasi etelään, Libanoniin, mikä oli vuosisatoja Lähi-idän suurin hasiksen tuottajamaa. Turkista matka jatkui Iranin läpi Afganistaniin. Afganistan oli ensimmäinen merkittävä kohde Hippie Traililla. Se oli myös maa, missä ulkomaalaiset otettiin avosylin vastaan ja toivotettiin tervetulleiksi. Maan omasta väestöstä suuri osa oli myös itse hasiksen käyttäjiä. Afganistanin jälkeen oli mahdollista jatkaa reittiä usealla eri tavalla. Pakistanin kautta oli mahdollista kulkea pohjoiseen, Chitraliin, mutta enemmistö päätti kulkea maan läpi Intiaan, mistä matka Kashmiriin oli ensisijainen vaihtoehto innokkaimmille pilvenpolttajille. (Gregory 2017.)

Talvikuukausina valtaosa hipeistä suuntasi etelän rannoille, Goaan, missä hasista oli aina vapaasti saatavilla, vaikka sitä ei siellä tuotettukaan. Kesällä Hippie Trail päättyi Nepalin vuorille, missä useat lailliset hasismyymälät operoivat vuoteen 1973 asti. Viisumeita sai tarpeen vaatiessa reitin varrelta, maiden tai kaupunkien rajoilta. Englantilaisen passin omistajat olivat etuoikeutettuja, sillä he eivät tarvinneet viisumia pitkäaikaiseen oleskeluun Intiassa. (Gregory 2017.)

Osa matkustajista kutsui reittiä hippipolun sijaan The Overland -nimityksellä. Reitin jokaisella pysähdyksellä oli laaja valikoima hotelleja, ravintoloita ja kahviloita. Ne palvelivat länsimaisia hippejä, jotka verkostoituvat ja jakoivat neuvoja toisilleen matkoillaan. Siihen aikaan ei ollut *Lonely Planetin* kaltaisia matkaohjesivustoja, saatikka Internetiä. (Gregory 2017.)

Paikalliset olivat hyvin kiinnostuneita pitkähiuksisista länsimaalaisista hipeistä, ja heitä kohtaan oltiin avokätisiä ja vieraanvaraisia. Hipeillä oli tapana viettää enemmän aikaa paikallisten kanssa, kuin perinteisten turistien kanssa. He eivät halunneet luksusmajoitusta, vaikka heillä olisikin ollut siihen varaa. He olivat turisteja, mutta erilaisia sellaisia. Hedonismi oli heidän pääaikomuksensa. (Gregory 2017.)

Terveenä pysyminen saattoi tuottaa vaikeuksia, erityisesti Afganistanissa. Jopa hipit saattoivat kärsiä kulttuurishokista. Kotiinpaluu oli väistämätön, jos matkustaja sairastui vakavasti tai rahat loppuivat. Osa matkailijoista saattoi joutua jopa vankilaan, mikä ei ollut miellyttävä kokemus kolmannen maailman maassa. Enemmistö kuitenkin selvisi matkastaan ongelmitta, jakoivat kokemuksiaan muille, inspiroivat heitä lähtemään sekä jatkoivat sanan levittämistä. Osa matkustajista oli niin inspiroituneita, että he jäivät Intiaan asumaan pysyvästi. (Gregory 2017.)

Hippie Trailin tarina tuli päätökseen vuonna 1979, kun islamistinen vallankumous Iranissa ja Venäjän hyökkäys Afganistaniin sulki maiden läpi kulkeneen reitin länsimaisilta matkustajilta. Libanonissa vallitsi sisällissota, Chitral ja Kashmir olivat vähemmän houkuttelevia kiristyneen poliittisen tilanteen vuoksi, ja jopa Nepal menetti rauhan. Tähän mennessä lentomatkustuksesta oli tullut jo edullista, ja Goasta muodostui hippimaiseman pääkeskus. Osa lensi Goaan osallistuakseen hippielämäntyylisiin. Hippie Trailin reilun kymmenen vuoden tarina oli tullut tiensä päähän. (Gregory 2017.)

3 Reppumatkailu ilmiönä

Ihmiset, erityisesti nuoret kaipaavat jonkinlaista irtiottoa arjesta esimerkiksi opintojen päättymisen jälkeen. Suoraan työelämään hyppääminen Suomessa voi tuntua raskaalta tai jopa tylsältä. Tällöin ihminen on seikkailun- ja kokemuksennälkäinen. Reppumatka voi olla nuorelle sopiva vaihtoehto, juuri sitä, mitä nuori kipeimmin tarvitsee eräänlaisessa elämänristeyksessä. (Murto, R. 2015.)

Viime vuosina reppumatkailusta on muodostunut tärkeä osa turismin markkina-alaa, erityisesti useissa suurilla reppumatkailualueilla. Nykypäivänä enemmän huomiota tulee kuitenkin kiinnittää itse *enklaaviin*, eli matkailualueeseen ja sen rooliin sosiaalisena ja kulttuurisena tilana. Terminä enklaavia on käytetty paljolti matkailun erilaisiin ilmiöihin, aina reppumatkailukohteista käytännöllisiin turismin paikkoihin, risteilyaluksiin tai turismikuplaan. Enklaavit kulminoituvat toisiinsa pitkälti homogeenisenisyyden vuoksi. (Richards & Wilson 2008, 9-13.)

Enklaavit kohdentuvat erilaisiin risteyskohtiin, esimerkiksi paikallisten ja reppumatkailijoiden kohtaamispisteisiin, jotka voivat olla kaoottisia ja kaupallisia alueita (esim. Bangkok) tai maalaisparatiiseja, joissa on alhainen saatavuus (esim. Ubud, Bali). Enklaavi voi olla eräänlainen kulttuurinen koti maailmalla, poissa kotoa, missä väliaikainen sosiaalinen maailma herää eloon. (Richards & Wilson 2008, 9-13.)

3.1 Reppumatkailijan ominaispiirteet

Reppumatkailija on henkilö, joka viettää aikaa kohteessa pidempään, kuin niin sanottu valtavirtaturisti. He tekevät keskimäärin pidempiä matkoja, kuin muut turistit. Lisäksi kansainväliset reppumatkailijat käyttävät enemmän rahaa per matka, sekä matkustavat useampaan eri osavaltioon Australiassa, kuin muut vierailijat. Karkeasti sanottuna reppumatkailija on henkilö, joka viettää vähintään yhden yön joko reppumatkailija- tai hostellimajoituksessa tai samankaltaisissa majoituksissa. (Tourism Western Australia 2008.)

Nykypäivän reppumatkailussa on muotoutunut täysin uudenlainen termi reppumatkajasta, *flashpacker*, jolla viitataan varakkaaseen reppumatkailijaan, jonka ominaispiirteisiin kuuluu monia samoja piirteitä, kuin perinteiseen reppumatkailijaan. Suurin ero on kuitenkin siinä, että flashpacker-matkailijoilla on enemmän rahaa käytettävissään. Flashpacker-matkailijat ovat mukavuudenhaluisia reppumatkailijoita, joiden ominaispiirteisiin kuuluu budjetti- ja luksusmatkailun yhdistäminen sekä itsenäisesti matkustaminen paremmalla

mukavuudella. Heillä on myös usein mukanaan kaikki digitaaliset tarvikkeet, kuten puhelimet, läppärit, musiikki- ja videosoitimet, digikamerat sekä GPS-laitteet. (Tourism Western Australia 2008.)

Monet sanovat, että reppumatkailu on eräänlainen elämäntapa. Philip Pearcen mukaan reppumatkailu on enemmänkin erilainen lähestymistapa matkailuun ja lomailuun, kuin kategorisointi iän tai kulutuksen mukaan. Pearce kehitti eräänlaisia kriteereitä reppumatkailijoille. Kriteereihin kuuluu olennaisesti budjettimajoituksen suosiminen sekä vahva halu kohdata paikallisia ja muita matkailijoita. Matka on suunniteltu pidempiaikaiseksi ja se on itsenäisesti järjestetty. Joustavasti suunniteltu matkaohjelma mahdollistaa muutokset. Reppumatkaajilla on halu osallistua informoiviin ja aktiivisiin loma-aktiviteetteihin. (Tourism Western Australia 2008.)

Perinteinen reppumatkailija on korkeasti koulutettu, korkeakoulututkinnon omaava nuori (noin 20-35-vuotias) henkilö, jolla on vahva seikkailunhalu sekä kiinnostus erilaisiin ekoturismin aktiviteetteihin. Reppumatkailija suosii usein juna- tai bussiliikennettä ja haluaa työllistyä vähintään joksikin aikaa matkastaan. Reppumatkailijoita voi kuvailla itsenäisiksi ja kokeneiksi matkailijoiksi, joilla on taito pidentää lomailuaan tiukan budjetoinnin myötä. (Tourism Western Australia 2008.)

Tourism Australia tuotti tutkimuksen nimeltä ”Backpacker Accommodation in Australia 2009” jossa tiivistetään suuri määrä tietoa reppumatkailijoista eri lähteitä käyttäen. Reppumatkailijoiden suosima majoitus on tyypillisesti edullinen ja lyhytaikainen majoitus. Jo vuosien ajan perinteinen reppumatkailijan majoitus on ollut opiskelija-asuntolatyyppinen itsepalvelumajoituskeskus (hostelli tai backpacker village), mutta viime vuosina kyseisten majoitusten laatu on parantunut huomattavasti. (Tourism Western Australia 2008.)

Tämän tyyppinen majoitus on usein hyödyksi reppumatkailijalle. Majoituksen hinta on huomattavan alhainen verrattaessa hotelleihin ja bed & breakfast -majoituksiin. Hostellit ovat vähemmän muodollisia, kuin hotellit sekä yhteiset tilat kuten keittiöt, oleskelualueet ja baarit mahdollistavat paremman vuorovaikutuksen muiden vieraiden kanssa. Lisäksi hostellin henkilökunta on aidosti avuliasta, sillä he tarjoavat ilmaisia neuvoja kohteisiin liittyen. Hostelleissa järjestetään myös usein aktiviteetteja pientä maksua vastaan tai ilmaiseksi. (Tourism Western Australia 2008.)

Table 2 International visitors, nights and expenditure by backpackers, 2009

	Visitors ('000)	Nights in Australia ('000)	Average stay in Australia (nights)	Nights in backpacker accommodation ('000)	Average stay in backpacker accommodation (nights)	Expenditure (\$ million)	Average expenditure per trip (\$)
New Zealand	29	714	25	271	9	78	2,682
Japan	22	2,103	98	477	22	177	8,232
Korea	27	4,059	151	729	27	278	10,339
USA	50	2,470	50	603	12	372	7,462
Canada	25	1,947	77	751	30	212	8,423
United Kingdom	128	8,735	68	3,929	31	983	7,660
Germany	57	4,546	80	1,975	35	456	8,005
France	37	3,237	88	1,343	37	301	8,193
Scandinavia	30	1,925	65	832	28	236	7,910
Netherlands	16	1,141	72	587	37	137	8,571
Other Asia	47	4,572	97	981	21	459	9,714
Other Europe	75	6,052	80	2,053	27	735	9,775
Other countries	27	2,303	84	532	19	247	9,027
Total	570	43,803	77	15,064	26	4,670	8,193

Kuva 2. Kansainväliset vierailijat, yövytyt yöt ja rahankulutus Australian dollareissa (AUD). (Tourism Research Australia 2009. Mukailtu.)

3.2 Reppumatkailu ilmiönä

Suomen pimeitä ja kylmiä vuodenaikoja pakeneminen sekä irtiotto arjesta ovat yleisimpiä syitä, miksi ihminen haluaa lähteä reppumatkalle. Työkiireet ja talventulo stressaavat ihmismieltä, ja haaveilu lämmöstä ja auringosta nostaa päätään. Ei mene aikaakaan, kun päätös on tehty – loskakausi jätetään taakse ja edessä ovat huolettomat päivät meren äärellä. (Murto 2015.)

Kyseinen päätös haaveilu voi myös olla täyttä illuusiota. Reppumatkailulla on myös nurja puolensa, mistä puhutaan hyvin vähän. Roosa Murto kuvailee Helsingin Sanomien kolumnissa hänen henkilökohtaisia kokemuksiaan pitkillä matkoilla kohdatuista vaikeuksista sekä väsymisestä matkustamiseen. Ensimmäisenä Murto mainitsee rutiinit, joita hän on kaivannut matkoillaan. Jatkuvat valinnat huomisesta ja epävarmuus tulevaisuudesta hirtävät mieltä. Valinnat siitä, minne haluaa matkustaa seuraavaksi ja mitä tehdä kohteessa ovat läsnä jatkuvasti. Se uuvuttaa. (Murto 2015.)

Usein ihmisillä on myös harhaluulo siitä, että lähtö toiselle puolelle maapalloa jättäisi olemassa olevat henkilökohtaiset ongelmat kotiin. Reppumatkailijat saattavatkin yllättyä, kun ongelmat seuraavatkin perässä heitä myös muille leveyspiireille. Murto muistuttaakin, että ihminen ei muutu rohkeammaksi, rennommaksi tai mielenkiintoisemmaksi vain sen takia, että on ostanut yhden lentolipun kauaksi kotoa. Tästä seuraakin usein ahdistus siitä, ettei ehdi tehdä matkallaan tarpeeksi. Pelko kolkuttaa olkapäätä myös siitä, ettei ehdi nauttia

matkustelustaan riittävästi. Yhtäkkiä reppumatkailusta onkin tullut suorittamista. Ahdistuksen iskiessä ajatus kotiin lähtemisestä alkaa hiipiä mieleen. Murton mukaan tämän kaltaiset hermoromahdukset kuitenkin kasvattavat, ja usein saavat jaksamaan. (Murto 2015.)

Ajatus siitä, että omaisuus kätkeytyy 60 litran repun sisälle puoleksi vuodeksi voi olla suloinen. Sitä se ei kuitenkaan ole. Vaatteet alkavat haista pinttyneeltä hieltä, sillä rinkaahan sullotaan kaikki likaisista alusvaatteista märkään rantapyyhkeeseen. Ja sitten iskee se koti-ikävä. Lomasta tuleekin arkea, mikä taas puolestaan lisää ahdistusta omasta elämästä ja tulevaisuudesta. Taloudellinen tilanne alkaa murentua, kun muutama kuukausi on vietetty auringon alla ilman kokopäivätyön tuomaa säännöllistä kuukausipalkkaa. (Murto 2015.)

Aluksi irrallisuus saattaa tuntua vapauttavalta, mutta sen jatkuessa tunne kääntyy pääläleen. Ihmisen perustarve on tuntea itsensä tärkeäksi ja aikaansaavaksi. Reppumatkalla ihminen vain kelluu kohteesta ja mielentilasta toiseen. Murto kertoo, että kauniisiin paikkoihin, nähtävyyksiin ja jopa hetkiin turtuu, ja jatkuva uusien ihmisten tapaaminen alkaa väsyttää. (Murto 2015.)

Kotona ollessa haaveillaan reissusta, joten onkin ironista, että reissussa ollessa aletaan haaveilla kotona olemisesta. Reissussa aletaan haaveilla asioista, joita pidetään kotona itsestäänselvyytenä. Kuuma suihku, omat rutiinit sekä oman kodin sisustaminen ovat asioita, joita aletaan kaivata. Ikävöidään oikeita ystäviä, heitä, joille voi avautua vaikeista hetkistä ja tunteista. Koetaan, että on syntistä ja kiittämätöntä kokea vaikeita hetkiä reissussa – siellähän ollaan nauttimassa elämän parhaimmista hetkistä. Pitkään reissuun liittyy myös runsaasti luopumisen tunteita ja hyvästien jättämistä. (Murto 2015.)

Vaikeus luottaa uusiin ihmisiin sekä uuteen ympäristöön totuttelu saa ihmisen varuilleen. Repussa kulkevista tavaroista ja omaisuudesta on jatkuva huoli. Jatkuva varuillaan oleminen kyllästyttää. Myös kommunikointia omalla äidinkielellä aletaan ikävöidä. Ei tarvitsisi ”mokailla” kielen suhteen jatkuvasti. (Murto 2015.)

Saisiko mikään näistä edellä mainituista asioista lopettamaan matkustelun? Murto päättää kolumninsa tyhjentävästi. (Murto 2015.)

Jalat ovat rakoilla, iho palanut ja kaikki vaatteet märät. Olen uupunut, väsynyt ja poikki, mutta myös hyvin levollinen. Kaipaen vihlovasti puhtaisiin, kuiviin lakanoihin, mutta tiedän, että heti kun pääsen niihin nukkumaan, kaipaen juuri tätä. (Murto 2015.)

3.3 Reppumatkailun motiivit

Päätös lähteä reppumatkalle voi muodostua nopeasti tai pidemmän pohdinnan tuotoksena. Päätökseen yleensä vaikuttaa sen hetkinen elämäntilanne sekä onnellisuuden ja kuuluvuuden tunne. Olipa henkilö sitten opiskelu- tai työelämässä, niin eräänlainen oravanpyörä voi alkaa kyllästyttää. Legendaarinen ulkomaanreportteri Rauli Virtanen teoksessaan Reissukirja kuvaili kokemaansa epävarmuutta opiskelujensa alkuvaiheessa. Hän ei ollut varma, että onko hän oikealla opintouralla. Epävarmuus oli laukaiseva tekijä, joka sai lähtemään pitkälle matkalle. (Virtanen 2014, 27.)

Kokemukset säilyvät ihmisen muistoissa, tämän vuoksi niiden hankkiminen on ihmiselle tärkeää. Kokemukset ja elämykset koetaan henkilökohtaisesti, ja ne tuovat elämään uutta arvoa. Kokemus syntyy, kun ihminen kokee tunteellisen, fyysisen, intellektuellin tai jopa hengellisen tason elämyksen. Tämä tarkoittaa sitä, että kahdella ihmisellä ei voi olla samanlaista kokemusta. Jokainen koettu kokemus muodostuu tapahtuman ja yksilön ennakokäsitysten dialogista. (Gilmore & Pine 2011, 17.)

Eskapistit ovat tavallisesti arjesta pakenevia henkilöitä, jotka etsivät kokemuksia ja elämyksiä pakenemalla. He etsivät aktiivisesti mahdollisuuksia eräänlaisiin keinotekoisiiin aktiviteetteihin. He ovat seikkailunhaluisia henkilöitä, jotka haluavat päästä itse suorittamaan eräänlaisia aktiviteetteja ja osallistumaan jännittäviin seikkailuihin. Reppumatkailijoita voi kuvailla tietynlaisiksi eskapisteiksi, sillä he etsivät matkoillaan irtiottoa arjesta sekä uusia kokemuksia ja seikkailuja. (Gilmore & Pine 2011, 50-51.)

3.4 Reppumatkailun ekologinen ja eettinen näkökulma

Vastuullisella matkailulla on sekä ekologinen että eettinen näkökulma. Ekologisuus käsittää sen, kuinka paljon luonnonvaroja kulutetaan määränpäähän matkustettaessa ja miten ekologisesti ja energiaa säästävästi toimitaan kohteessa. Eettisyys liittyy siihen, että matkan aikana paikalliset hyötyisivät turismista niin paljon kuin mahdollista, ja ettei matkan aikana poljettaisi esimerkiksi paikallisten oikeuksia. (Kalmari & Kelola 2009, 17.)

Vastuullinen matkailija on valistunut henkilö, joka on hyvin ajan tasalla matkakohteensa yhteiskunnasta, oloista ja ympäristöstä. Esimerkiksi uutistapahtumien seuraaminen ja paikallisiin tapoihin paneutuminen lisää helposti tietoisuutta paikallisten ajatusmaailmoista.

Matkastaan saa enemmän elämyksiä ja kokemuksia irti, kun on valveutunut ja valistunut kohteen oloista. (Kalmari & Kelola 2009, 17.)

Anna-Sofia Berner ottaa Helsingin Sanomien Nyt-liitteen kolumnissaan kantaa reppumatkailun maineeseen maailmalla. Turistit vaativat vieraanvaraisuutta, he vievät tilaa ja voivat olla tiellä. Kolumnissa kerrotaan tutkija Emily Höckertin kokemuksia matkustelusta ympäri maailmaa. (Berner 2015.)

16-vuotias Höckert otti vaihto-oppilasvuotenaan Yhdysvalloissa itsestäänselvyytenä isäntäperheen vieraanvaraisuuden. Sama toistui kymmenen vuotta myöhemmin, kun Höckert lähti tutkimusmatkalle Nicaraguaan tutkimaan vastuullista matkailua. Tutkimuksen tarkoitus oli loistava, siinä tutkittiin, kuinka paikalliset voisivat hyötyä matkailusta parhaiten. Ongelmallista on se, että paikallisten olot jäivät helposti huomiotta, kun vieraan hyvinvointi on etusijalla. (Berner 2015.)

Höckert on hyvin tietoinen turismin haittavaikutuksista, ja kuinka se voi pahimmillaan tuhota paikallisia yhteisöjä. Esimerkiksi matkanjärjestäjät ovat harvoin paikallisia. Nykyään ei ole todellakaan itsestäänselvyys, että reppumatkailija olisi yhtään sen eettisempi kuin All Inclusive -lomailua suosiva turisti. Reppumatkailijoilla voi olla tapana jopa ylpeillä siitä, että on matkustettu halvalla paikoihin, missä ei ole ollut juuri lainkaan turismia. On olemassa jopa yhden dollarin päiväbudjetilla matkustavia matkailijoita, jotka ovat kyseisestä suorituksestaan ylpeitä. (Berner 2015.)

Eettiseen turismiin liittyy usein kolme keskeistä näkökulmaa; ympäristöllinen, sosiaalinen ja taloudellinen. Eettisesti ympäristökeskeiseen käytökseen kuuluu vieraillun ympäristön kunnioittaminen ja sen kohteleva kunnioittavasti. Reppumatkailijat tituleeraavat omaa matkustajastatustaan erilaiseksi kuin perinteisen turistin. He kuvaavat omaa toimintaansa ensisijaisesti arvoja ja ympäristöä vaalivaksi. Reppumatkailijat myös kuvailevat suosivansa kohteita, missä suuret turistimassat eivät viihdy. Taloudellisesti eettinen käytös edellyttää, että kaikki taloudelliset liiketapahtumat ovat reilun kaupan etiikan mukaisia sekä kohdeyhteisö hyötyy niistä aidosti. (Speed 2008, 62-65.)

Reppumatkailijat ovat yleisesti ottaen ympäristötietoisempia matkailijoita, kuin perusturistit siitä yksinkertaisesta syystä, että he haluavat kuluttaa vähemmän sekä rahaa että kohteen voimavaroja. Karkeasti ottaen reppumatkailijat uivat meressä ja käyttävät kylmiä suihkuja, joten heitä voidaan pitää jokseenkin ympäristöystävällisinä matkailijoina verrat-

tuna viiden tähden All Inclusive -hotelleita suosiviin perusturisteihin. Toisaalta, reppumatkailijat voivat rasittaa yhteisöllisiä palveluita pitkän oleskelunsa vuoksi. (Speed 2008, 62-63.)

Reppumatkailijoiden ympäristöystävällisyys jakaa kuitenkin mielipiteitä. Osa asiantuntijoista on sitä mieltä, että nimenomaan harva-asutuksisten, uusien ja harvinaisten kohteiden suosiminen sekä autenttisten kokemusten etsiminen vahingoittavat ympäristöä eniten. Reppumatkailijat ovat saaneet kovaa kritiikkiä, ja heitä on jopa syytetty turismin maailmanlaajuisista ongelmista. (Speed 2008, 63.)

Turistit usein käyttäytyvät sosiaalisesta näkökulmasta eettisesti oikein, kun heillä on tietoa kohteen arvoista, tavoista ja kulttuurista. Reppumatkailijat ovat innokkaita jakamaan heidän paikallista elämäntyyliään sekä heidän päämääränsä on tutustua paikallisiin ja oppia paikallista kieltä. Reppumatkailijoiden ja paikallisten välinen kontakti on selkeästi intensiivisempää, kuin tavallisten turistien ja paikallisten välinen kanssakäyminen. (Speed 2008, 64.)

3.5 Reppumatkailijoiden imago

Länsimaissa reppumatkailijoita pidetään yleisesti ottaen vapaamielisinä ja seikkailunhaluisina ihmisinä, ja heihin kohdistuu usein paljon ihailua. Paikalliset kokevat, että matkailijat vaativat vieraanvaraisuutta, he vievät tilaa ja voivat olla tiellä. Höckert halusi alkaa tutkia vieraiden ja paikallisten välistä suhdetta sekä vieraanvaraisuutta hänen matkailututkimuksen väitöskirjassaan *Ethics of Hospitality: Participatory Tourism Encounters in the Norther Highlands of Nicaragua*. (Berner 2015.)

Perinteisesti matkailua myydään vieraanvaraisuudella. Turisteilla on käsitys siitä, että paikalliset ovat onnellisia, että kohteeseen tullaan vierailemaan. Todellisuus ei aina ole näin. Massaturismi on aiheuttanut ongelmia muun muassa Barcelonassa, missä paikalliset ovat jopa osoittaneet mieltään turismia vastaan. Turhautumista aiheuttaa se, että paikalliset eivät itse pysty vaikuttamaan siihen, kuinka suurissa massoissa vieraita tulee. Hyvä vieras, eli turisti on aina kiinnostunut myös isännän ja emännän, eli paikallisten hyvinvoinnista. (Berner 2015.)

Matkailu voi pahimmillaan vapauttaa turistin vieraan velvollisuudesta ja kiitollisuudesta. Tänä päivänä palvelua saa rahaa vastaan, ei välttämättä vieraanvaraisuutta vastaan. Mat-

kalla voi sulkea silmänsä kaikelta ympäröivältä, ja keskittyä ainoastaan omaan hyvinvointiin. Onneksi kuitenkin nykypäivän matkailijat tuntuvat haluavan aitoja kohtaamisia ja kulttuurien yhteentörmäyksiä. (Berner 2015.)

Vieraanvaraisuus on yksi etiikan peruskysymyksistä. Kuinka otamme vieraat vastaan ja kuinka toivotamme heidät tervetulleiksi? Nämä kysymykset ovat erityisen ajankohtaisia vallitsevan pakolaistilanteen vuoksi. Höckertin näkemyksen mukaan vieraanvaraisuuden etiikassa on enimmäkseen kyse siitä, että on valmis lopettamaan oman tapansa ajatella sekä valmiudesta olla avoin täysin tuntemattomille asioille. (Berner 2015.)

Eurooppalaiset saavat liikkua suhteellisen vapaasti, ja tästä vieraanvaraisuudesta tulisi olla kiitollisia. Euroopan vapaa liikkuvuus on voimavara. Höckertin tärkein neuvo kuuluu seuraavasti: ”Kannattaa miettiä sitä, kutsuttaisiinko minut uudestaan. Käyttäytyä kuin vastuullinen vieras ja pitää mielessä ajatus siitä, että on kylässä toisen luona.” (Berner 2015.)

3.6 Reppumatkailijoiden ekologinen vastuu

Matkailu aiheuttaa noin viisi prosenttia maailman hiilidioksidipäästöistä, ja sitä mukaa kiihdyttää ilmastonmuutosta. Maailman harvinaisimmat ja varjelluimmat ekosysteemit, kuten koralliriutat ja sademetsät kärsivät vahinkoja, kun sinne vyöryy suuria turistimassoja. Matkailu lisää saasteita ja roskaantuminen on ongelmallista. Kehitysmaiden paikalliset ovat jopa joutuneet muuttamaan rakennustöiden tieltä, kun luonnonpuistoja ja hotelleita on alettu rakennuttaa heidän asutukselleen. (Kalmari & Kelola 2009, 7.)

Matkailu on kasvanut vauhdilla viime vuodet. Länsimaalaiset ovat matkustaneet jo pitkään, ja matkustavat jatkuvasti entistä enemmän. Myös kehittyvien maiden, kuten Kiinan ja Intian asukkaat ovat alkaneet päästä matkailun makuun. Ennusteiden mukaan matkailu kasvaa 179 prosenttia vuoteen 2035 mennessä. Tämä tarkoittaa sitä, että myös päästöt tulevat kasvamaan huomattavasti. (Kalmari & Kelola 2009, 7-8.)

Vaikka osa on sitä mieltä, että matkailu vain tuhoaa, niin sillä voi todistetusti tehdä myös positiivisia muutoksia. Köyhissä maissa matkailu voi vaikuttaa työllistymiseen ja infrastruktuuriin myönteisesti. Afrikassa matkailu on luomassa noin 2-6 prosenttia kaikista työpaikoista, myös kouluttamattomille henkilöille. Infrastruktuuri kehittyy, kun esimerkiksi palveluja kehitetään ja tieverkostoja parannellaan. (Kalmari & Kelola 2009, 8.)

Matkailun vastuullisuuteen tulisi kuitenkin kiinnittää huomiota enemmän, ja siihen matkailijat voivat vaikuttaa suoraan omilla valinnoillaan. Matkustustavan, matkustuskohteen ja

majoituksen valinnat ovat ensimmäisiä askeleita vastuullisessa matkailussa. Sen lisäksi tarvitaan vastuullisia valintoja myös matkustuskohteessa. Ympäristön ja paikallisten huomioonottaminen matkustuskohteessa on hyvin tärkeää. Ekoturismi käsitteenä syntyi, kun tutkijat ja erilaiset kansalaisjärjestöt ryhtyivät vaatimaan kestävän kehityksen periaatteita myös matkailualalle. Nykyisin matkailualan yrityksillä on kestävään kehitykseen liittyviä hankkeita ja järjestöjä. Eniten kysyntää ekoturismia kohtaan on Isossa-Britanniassa, Saksassa, Hollannissa, Etelä-Amerikassa, Afrikassa ja Aasiassa. (Kalmari & Kelola 2009, 8-12.)

3.7 Reppumatkailu Australiassa

Reppumatkailusta on muodostunut erittäin tärkeä osa kansainvälistä matkailualaa, sillä nuorisomatkustuksen jatkuva kasvu kasvattaa reppumatkailijoiden määrää. Ihmisten tulot nousevat, jolloin heillä on enemmän varaa matkustaa sekä matkailijoilla on myös suurempi halu kokea uusia kulttuurisia kokemuksia. Australiasta on muodostunut kovin suosittu kohde sen ainutlaatuisen luonnon ja kulttuurisen sulatusuunin vuoksi. (MacDonnell, Richards & Wilson 2008, 199.)

Useissa maailman kohteissa reppumatkailijat erotetaan heidän ulkonäkönsä, käytöksensä, pinnallisuutensa, nuukuutensa ja eristyneisyytensä puolesta. Tämän takia useiden kehittyvien maiden matkailun virkamiehet ovat ryhtyneet toimiin, jotta palvelut ja niiden standardit ylittäisivät näiden laadukkaiden matkailijoiden vaatimalle tasolle. Tämän myötä Australian hallitus lanseerasi vuonna 1995 strategian nimeltä *National Backpacker Tourism Development Strategy* (suom. kansallinen reppumatkailuturismin kehitysstrategia). Strategia nojasi Australian matkailututkijoiden tietoihin. Strategian julkaisemisen jälkeen markkina-alan tulokset ovat olleet hyvin positiivisia. Kansainvälisten reppumatkailijoiden määrä Australiassa vuosien 1994-2004 välisenä aikana oli kasvanut 160 000:sta reppumatkailijasta 485 000:een reppumatkailijaan vuodessa. Australian reppumatkailualan arvo Australian taloudessa vuonna 2002 laskettiin 2,5 miljardin Australian dollarin (AUD) arvoiseksi. Tämä oli arviolta 22 prosenttia Australian kokonaistuotoista koko turismin alalla. (Jarvis & Peel 2008, 157.)

Reppumatkailijoiden osuus koko Australian turisteista on 10 prosenttia. Pitkäaikaisten ja tärkeiden reppumatkailijoiden kasvu markkina-alueella on kasvattanut myös pitkäaikaisten kansainvälisten opiskelijoiden markkinaa Australian hallituksen matkailutoimistojen toimesta. (Jarvis & Peel 2008, 157-158.)

Reppumatkailua on tutkittu juuri Australiassa kenties eniten koko maailmassa. Tämä johtuu pääasiassa Australian korkeasta markkina-asemasta maailmalla. Australian matkailun tutkimuskeskus (Australia's Bureau of Tourism Research) määrittelee reppumatkailijan yli 15-vuotiaaksi henkilöksi, joka yöpyy vähintään yhden yön reppumatkailijoille tarkoitettussa majoituksessa, kuten hostellissa. Tämän perusteella Australiassa vierailevien reppumatkailijoiden määrä on kasvanut merkittävästi viime vuosina. Tällä hetkellä reppumatkailijat käsittävät 10 prosenttia kaikista Australiaan saapuvista turisteista sekä 25 prosenttia kaikista yöpyvistä vierailijoista. (MacDonnel ym. 2008, 202.)

Reppumatkailijoita kuvaillaan aktiivisiksi, seikkailunhaluiksi matkailijoiksi, jotka etsivät paikallisia ja aitoja australialaisia aktiviteetteja, joita valtavirtaturistit eivät matkoillaan koe. Osa reppumatkailijoista väittää jopa kokevansa asiat täysin eri tavalla verrattuna valtavirtaturisteihin. Reppumatkailijat syventyvät ja sopeutuvat enemmän uuteen kulttuuriin. Heillä on myös halu saada tietoa maan kulttuurista ja historiasta sekä ennen kaikkea tutustua paikallisiin. Autenttisen ja aidon kokemuksen kokeminen voi osittain olla suoranaisesti yhteydessä heidän matkansa pituuteen. Useiden tutkimusten mukaan keskivertoreppumatkailijan matkan pituus on pituudeltaan noin kuudesta seitsemään kuukautta. (MacDonnell ym. 2008, 203.)

Kohteessa pidempään viipyvät reppumatkailijat kuluttavat enemmän rahaa, kuin muut valtavirtaturistit. Lisäksi he kohdistavat kulutustaan enemmän paikallisiin yrityksiin, jolloin he tuottavat suurempaa hyötyä paikallisen yhteisön taloudelle. Esimerkiksi vuonna 2002 Australian reppumatkailijoiden arvioitiin käyttävän noin 6 130 Australian dollaria (AUD) henkilöä kohden, kun taas tavanomaisen matkailijan käyttämä summa oli noin 4 005 Australian dollaria. Nuorten reppumatkailijoiden suuri kulutus reppumatkallaan on seurausta siitä, että useat reppumatkailijat työskentelevät matkansa aikana. Australiassa on runsaasti töitä tarjolla erityisesti palvelu- ja maatalousaloilla, minkä vuoksi Australia on reppumatkailijoille teoriassa otollinen kohde työskentelemiseen ja Working Holiday -viisumin hankkimiseen. (MacDonnell ym. 2008, 203-204.)

4 Työskenteleminen Australiassa

Australia on maailman pienin manner ja kuudenneksi suurin valtio ja se sijaitsee eteläisellä pallonpuoliskolla. Australian kokonaispinta-ala on noin 7 686 850 neliökilometriä. Australian pääkaupunki on Canberra, joka sijaitsee New South Walesin osavaltiossa Kaakkois-Australiassa. Australiassa asuu noin 24 miljoonaa ihmistä. (Suomen suurlähetystö, Canberra 2016.)

1980-lukuun asti Australia ei ollut suosittu lomakohde, vaan enemmänkin työmatkailijoiden suosima kohde. Käännö tapahtui 1980- ja 1990-luvun aikana, kun lomamatkailijoita alkoi virrata Australiaan enemmän ja enemmän. Vuoteen 2010 mennessä vierailijoita oli jo lähes kuusi miljoonaa vuositasolla. Kasvuun vaikutti Australian valtion markkinoinnilliset ponnistelut sekä muun muassa vuoden 2000 Sydneyn kesäolympialaisten tuoma näkyvyys. Tänä päivänä matkailu on yksi Australian tärkeimmistä ulkomaan kaupan lähteistä, ja se tarjoaa yli puoli miljoonaa työpaikkaa. Australialla on valtava matkailupotentiaali, sillä sen valttikortteja ovat aurinkoinen ja kuuma ilmasto, uniikki luonnonvarainen luonto sekä loputon, yli 36 000 kilometrin mittainen rannikko, johon kuuluu osa maailman hienoimmista hiekkarannoista ja koralliriutoista. (Boniface, Cooper & Cooper 2012, 463.)

Reppumatkalle lähteminen on prosessi, joka vaatii pitkän valmistautumisen. Valmistautumiseen kuuluu pääosin hallinnollisten asioiden hoitamista ja valmistelemista. Viisumin ja työluvan hankkiminen tulee tehdä hyvissä ajoin ennen reissun lähtemistä. Australian viisumilainsäädäntö on tiukka. Eri viisumivaihtoehdot ja niiden vaatimuksien täyttäminen saattaa aluksi vaikuttaa monimutkaiselta. Viisumeita on monenlaisia, mutta Working Holiday -viisumi on yleisin reppumatkailijoiden suosima viisumivaihtoehto. Nimensä mukaisesti Working Holiday -viisumi mahdollistaa työnteon Australian-loman aikana, jonka pituus on enintään vuosi. (Australian Government 2017a.)

Working Holiday -viisumin hinta Australian ulkopuolelta tulevalle henkilölle on noin 440 Australian dollaria (AUD), mikä vastaa euroissa noin 310 euron suuruista summaa. Viisumien hinta voi vaihdella ajoittain. Matkatoimiston tai välittäjän kautta hankittu viisumi on aina hintavampi. (Australian Government 2017b.)

Taulukko 1. Working Holiday -viisumin hinta Australian ulkopuolelta tulevalle hakijalle.
(Australian Government 2017b. Mukailtu.)

Viisumiluokka	Hinta	Lisähinta, jos hakija yli 18-vuotias	Lisähinta, jos hakija on alle 18-vuotias
Working Holiday - viisumi (luokka 417)	\$440 (AUD) (=310 €)	-	-

Working Holiday -viisumia voi hakea, jos seuraavat kriteerit täyttyvät:

- Hakija haluaa yhdistää lomailun ja työnteon Australiassa enintään vuoden ajaksi
- Hakija on iältään 18-30-vuotias
- Hakijalla on voimassaoleva passi kelpoisesta maasta, joka on mukana Australian Working Holiday Program -ohjelmassa
- Hakijalla ei ole lasta mukanaan Australian työlomasi aikana.

Hakijalla on tarpeeksi rahaa:

- Elättääkseen itsensä Australiassa Working Holidayn aikana (suositeltava summa on noin 5 000 Australian dollaria (noin 3 500 euroa))
- Ostaakseen paluu- tai jatkolentolipun Working Holidayn loppuksi.

Saadakseen Working Holiday -viisumin Australiassa seuraavat kriteerit on täytyttävä:

- Hakija ei ole aiemmin oleskellut Australiassa Working Holiday -viisumin haltijana
- Hakijalla on realistinen mahdollisuus työllistyä Australiassa.

Viisuminhaltijalla on mahdollisuus hakea toista Working Holiday -viisumia pidentääkseen oleskeluaan Australiassa, jos haltija on suorittanut ennalta määrättyä työtä alueellisessa Australiassa (toisin sanoen farmityötä) vähintään kolmen kuukauden ajan Working Holiday -viisumin voimassaolon aikana. Alueellisen Australian käsittävä alue on havainnollistettu alla olevassa kuvassa. (Australian Government 2017a.)

Kuva 3. Alueellisen Australian käsittävä alue. (Regional Australia Institute 2017. Mukailtu.)

5 Tutkimus ja sen eteneminen

Tutkimus tehtiin toteuttamalla haastattelu kvalitatiivista, eli laadullista tutkimusmenetelmää käyttäen. Tarkoituksena oli paneutua reppumatkailijoiden työllistymisen ja työnhaun eri vaiheisiin Australiassa. Tässä luvussa käsitellään kvalitatiivista tutkimusmenetelmää ja sen teoriaa sekä kuvataan aineiston hankinnan prosessia. Luvun viimeisessä osiossa käsitellään tutkimuksen reliabiliteettia, eli luotettavuutta.

Tutkimuksessa syvennettiin suomalaisnuorten omiin työllistymiskokemuksiin reppumatkailaan Australiassa. Tarkoituksena oli erityisesti ottaa huomioon kolmen suomalaisnuorten koulutustausta ja työllistymisen todennäköisyys ammatilliseen osaamiseen peilaten. Tämän lisäksi tarkoituksena oli kuvata mahdollisimman tarkoin motiiveja reppumatkalle lähtemiseen sekä kuvailla prosessia ja toimenpiteitä, jotka edelsivät reppumatkalle lähtöä.

Tutkimukseen kului kaiken kaikkiaan noin kuukausi, jonka aikana luotiin lopulliset haastattelun kysymykset, haastattelut suoritettiin sekä aineisto kirjoitettiin auki haastattelutilanteiden aikana. Haastattelu tehtiin yhden haastateltavan kohdalla kasvokkain, jolloin aineisto kirjoitettiin auki haastattelutilanteessa. Kahden muun haastateltavan kohdalla haastattelu tapahtui Skypea välityksellä, jolloin aineisto kirjoitettiin auki niin ikään haastattelutilanteen aikana. Aineisto on käsitelty luvussa 6 teemoittain, jotka ovat jaoteltuina omiksi alaluvuikseen.

5.1 Laadullinen, eli kvalitatiivinen tutkimusmenetelmä

Laadullista analyysia käytetään aineiston tarkasteluun usein kokonaisuutena. Kvalitatiivinen analyysi vaatii tietynlaista absoluuttisuutta, joka eroaa täysin tilastollisesta tutkimuksesta. Kvalitatiivinen analyysi koostuu kahdesta eri vaiheesta, jotka ovat *havaintojen pelkistäminen* ja *arvoituksen ratkaiseminen*. Usein ne linkittyvät toisiinsa. Havaintojen pelkistämässä aineistoa tarkastellaan eräänlaisesta teoreettis-metodologisesta näkökulmasta. Tällöin huomio kiinnittyy erityisesti siihen, mikä on teoreettisen viitekehyksen ja jokaisen kysymyksenasettelun osalta olennaista, vaikka aineistoa voidaan tarkastella useasta eri näkökulmasta samassa tutkimuksessa. Tällöin analyysin kohde pelkistyy eräänlaisiksi raakahavainnoiksi. Pelkistämisen toisessa vaiheessa havaintoja karsitaan havaintojen yhdistämisen avulla. Raakahavaintoja voidaan yhdistellä yhdeksi havainnoksi. Laadullisen analyysin toisessa vaiheessa, arvoituksen ratkaisemisessa on kyse pitkälti tulosten tulkin-

nasta. Tuotettujen johtolankojen ja käytettävissä olevien vihjeiden pohjalta voidaan muodostaa merkitystulkinta tutkittavasta ilmiöstä, joka on rakennekokonaisuuden muodostamista. (Alasuutari 2001, 38-44.)

Laadullisessa tutkimuksessa tukeudutaan havaintojen teoriapitoisuuteen sekä tutkimuksen perusteluissa että määrällisen tutkimuksen kritiikissä. Havaintojen teoriapitoisuus tarkoittaa yksilön yleistä käsitystä ilmiöstä, millaisia merkityksiä tutkittavalle ilmiölle annetaan sekä millaisia tutkimusvälineitä käytetään. Nämä vaikuttavat tutkimuksen tuloksiin. Laadullinen tutkimus korostaa teoriapitoisuutta kaiken tutkimuksen tärkeimpänä perustana. (Sarajärvi & Tuomi 2009, 20.)

Kvalitatiivisen analyysin avulla voidaan tuottaa erilaisia raakahavaintoja laadullisesta aineistosta. Jos teoreettis-metodologinen viitekehys on teemoittanut aineiston siten, että pystytään määrittelemään useita keskenään rinnastettavia ja täysin vertailukelpoisia havaintoyksiköitä, voidaan käyttää kahta eri etenemistapaa – kvalitatiivista ja kvantitatiivista analyysia samanaikaisesti. Raakahavainnoista voidaan etsiä yhteistä nimittäjää, jotta voidaan todeta, että jokin pätee koko aineistoon poikkeuksetta, eli kaikkiin kyseisestä näkökulmasta teemoitettuihin raakahavaintoihin. Tällöin lopputuotteena voi olla yksi poikkeukseton sääntö, havaintolause tai typologia. Typologia merkitsee poikkeuksetonta sääntöä, joka pätee johonkin raakahavaintojen joukkoon. (Alasuutari 2001, 212.)

5.2 Aineiston hankinta haastattelun kautta

Aineiston keruu tapahtui haastatteluin. Haastattelu löytyy liitteenä opinnäytetyön loppuosasta osiosta Liitteet. Tutkimuskysymykset on jaoteltu teemoittain ja aineisto on samoin käsitelty näihin teemoihin nojautuen. Kysymyksiä oli yhteensä kahdeksan.

Kysymysten avulla pyrittiin selvittämään, mitkä olivat perimmäiset motiivit reppumatkalle lähtemiseen ja Working Holiday -viisumin hankkimiseen. Lisäksi haluttiin päästä selville siitä, mitä ennakkoon tehtäviä toimenpiteitä reppureissuun lähteminen vaatii. Haastattelun avulla pyrittiin myös selvittämään haastateltavien käyttämä matkustusreitti mahdollisimman tarkasti. Matkustusreittiin pyrittiin kuvaamaan reitti aina Suomesta lähtien viimeiseen kohteeseen asti sekä vieraillut kohteet ja kaupungit Australiassa. Kysymysten avulla pyrittiin selvittämään, millaista on reppumatkailijoiden työllistyminen Australiassa. Haastateltavilta koetettiin myös selvittää, kokivatko he työllistymisessä alueellisia eroja Australiassa. Työnhakuprosessia pyrittiin kuvailemaan luettelemalla lähetettyjen työhakemusten ja haastattelujen määrä sekä työnhakuun kulutettu aika. Lopuksi kartoitettiin lopullisten saatujen työpaikkojen lukumäärä, työsuhteen kesto sekä työnkuvaus. Lopulta haastateltavilta

selvitettiin, kokivatko he saaneensa omaa koulutustaan ja osaamistaan vastaavia työmahdollisuuksia Australiassa.

Haastattelu tapahtui yhden haastateltavan kohdalla kasvokkain, jolloin aineisto kirjoitettiin auki haastattelutilanteessa. Tämän lisäksi kahden haastateltavan kohdalla haastattelu tapahtui Skypen välityksellä, jolloin aineisto kirjoitettiin auki niin ikään haastattelutilanteen aikana. Aineisto on käsitelty luvussa 6 teemoittain, jotka on jaoteltu omiksi alaluvuiksi.

Aineisto on analysoitu teemoittain ja haastateltaviin henkilöt ovat koodattu koodein A1, A2 ja B1. Teemat ovat jaoteltuina luvun 6 alalukuihin, joihin kuuluvat reppumatkaan lähtemisen motiivit, käytetty matkustusreitti, reppumatkan etukäteinen suunnitteleminen sekä valmistautuminen, työnhakuprosessin kuvaaminen ja työllistymisen henkilökohtaiset kokemukset sekä lopuksi jokaisen haastateltavan työhistoria Australiassa. Luvun 6 viimeiseksi alaluvuksi on koottu opas haastateltavien tärkeimmistä vinkeistä ja ohjeista reppumatkalle lähtemiseen.

5.3 Tutkimuksen luotettavuus

Kaikissa tutkimuksissa pyritään välttämään virheitä. Tämän vuoksi yksittäisessä tutkimuksessa on myös arvioitava tutkimuksen reliabiliteettia, eli luotettavuutta. Tutkimusmenetelmien luotettavuutta käsitellään yleensä validiteetin ja reliabiliteetin käsittein. Validiteetti tarkoittaa sitä, että tutkimuksessa on tutkittu sitä, mitä siinä on luvattu tutkittavan. Reliabiliteetti käsittää tutkimustulosten toistettavuuden. Kyseiset käsitteet ovat syntyneet kvantitatiivisen, eli määrällisen tutkimuksen piirissä ja käsitteinä ne vastaavat oikeastaan vain kvantitatiivisen tutkimuksen tarpeisiin. Laadullisen tutkimuksen aihepiirissä kyseisten käsitteiden käyttöä onkin kritisoitu. Näin ollen laadullisen tutkimuksen luotettavuuden arvioinnissa ei voida käyttää yksiselitteisiä ohjeita, vaan tutkimusta arvioidaan kokonaisuutena. Tällöin sen koherenssi, eli sisäinen johdonmukaisuus korostuu. (Sarajärvi & Tuomi 2009, 134-141.)

Seuraavat esitellyt kohdat tulee olla tutkimuksessa täytettynä, ja niiden tulee olla myös oikeassa suhteessa toisiinsa. Tutkimuksen kohde ja tarkoitus on selvitettävä, eli mitä ollaan tutkimassa ja mistä syystä. Tämän lisäksi on osoitettava omat sitoumukset tutkijana kyseisessä tutkimuksessa, eli miksi tämä tutkimus on tutkijan mielestä tärkeä, mitkä ovat olleet alkuolettamukset, ja lopulta ovatko ajatukset muuttuneet. Aineiston keruu on tärkeä osa siksi, että on tärkeää kuvata, kuinka aineiston keruu on tapahtunut menetelmineen ja tekniikoineen. Tutkimuksen tiedonantajat on kuvattava sen mukaan, miksi juuri he ovat valikoituneet tutkimuksen tiedonantajiksi. Lisäksi on arvioitava tutkija-tiedonantaja-suhdetta ja

suhteen toimivuutta. Tutkimuksen kesto on kerrottava, eli millä aikajanalla tutkimus on suoritettu. Tämän jälkeen on kuvattava aineiston analyysi, eli kuinka aineisto on analysoitu ja kuinka kyseisiin tuloksiin ja johtopäätöksiin päädyttiin. Lopulta tutkimuksen luotettavuutta arvioidaan, eli syitä, miksi tutkimus on eettisesti tasokas ja tutkimusraportti luotettava. Lopuksi tutkimuksen raportointi kuvataan, eli kerrotaan, kuinka tutkimusaineisto on koottu yhteen ja lopulta analysoitu. (Sarajärvi & Tuomi 2009, 140-141.)

6 Suomalaisnuorten kokemuksia työllistymisestä Australiassa

Tässä luvussa käsitellään tarkemmin kolmen suomalaisnuoren henkilökohtaisia kokemuksia työllistymisestä eri puolilla Australiaa. Otantaan kuuluu kolme suomalaista nuorta aikuista, iältään 21-24-vuotiaita. Kolme haastateltavaa ovat koodattu koodein A1, A2 ja B1.

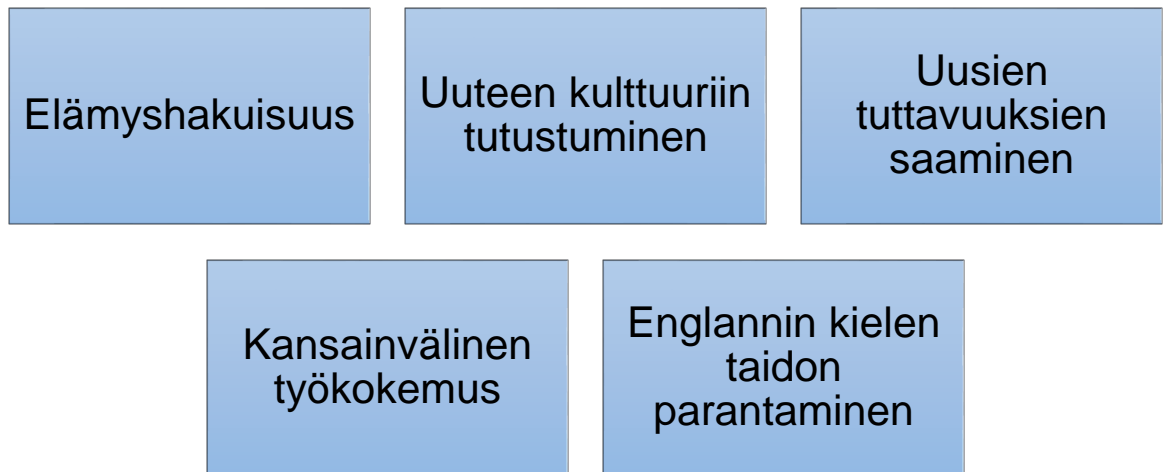
Aineisto on analysoitu teemoittain tämän luvun alalukuihin jaoteltuina. Teemoina ovat motiivit reppumatkalle lähtemiseen, matkustusreitti Suomesta Australiaan, reppumatkaan valmistautuminen ja sitä edeltävät toimenpiteet, työnhakuprosessin kuvaaminen ja työllistyminen Australiassa sekä haastateltavien koottu työhistoria Australiassa. Viimeisenä teemana on yhteenvetona koottu opas Australian reppureissuun.

6.1 Motiivit reppumatkalle lähtemiseen

Haastateltavien nuorien aikuisten motiivit reppumatkalle lähtemisestä vaihtelivat. Yhteisenä motiivina kaikille oli elämyshakuisuus, uuteen kulttuuriin tutustuminen sekä uusien kokemusten hankkiminen. Lisäksi kaikilla oli halu tutustua uusiin ihmisiin ja hankkia uusia tuttavuuksia. Kaksi kolmesta haastateltavasta mainitsi myös kansainvälisen työkokemuksen hankkimisen olleen yksi suurimmista motiiveista lähteä reppumatkalle Australiaan.

”Suurimpana motiivinani oli halu nähdä maailmaa ja hankkia uusia kokemuksia, parantaa englannin kielen taitoa ja tehdä jotakin mielenkiintoista lukion jälkeen, kun jatko-opiskeluvaihtoehto ei ollut mielekäs.” (Haastateltava B1.)

Taulukko 2. Keskeisimmät motiivit reppumatkalle lähtemiseen.

6.2 Matkustusreitti Australiaan ja Australian sisällä

Matka Suomesta Australiaan on hyvin pitkä, ja matka taittuukin nopeimmin lentokoneella. Matkustusaika on kuitenkin lyhimmilläänkin reilusti yli 20 tuntia. Haastateltavat ovat käyttäneet matkustusvälineenä lentokonetta Suomesta Australiaan. Haastateltavat A1 ja A2 olivat toistensa matkustuskumppaneita, ja he viettivät noin kaksi viikkoa eri puolilla Lähi-itää ja Aasiaa ennen lopullista asettumistaan Brisbaneen. He lähtivät matkaan alkuvuodesta 2017. Haastateltava B1 lensi suoraan Singaporen välilaskun kautta Sydneyhyn vuonna 2014.

Matkustusreitti: Helsinki-Dubai-Bangkok-Busuanga-Singapore-Brisbane. Matkustuskumppanien A1 ja A2 matka alkoi lennolla Helsingistä Dubaihin, missä he viettivät viisi päivää. Dubaista heidän matkansa jatkui Bangkokiin kolmen päivän ajaksi. Tämän jälkeen reppumatkailijat jatkoivat Busuangaan, Filippiineille kuudeksi päiväksi. Filippiineiltä heidän matkansa jatkui Singaporeen kolmen päivän ajaksi. Singaporen jälkeen lopullinen määränpää, Australia oli edessä. Sydneyn välilaskun kautta saavutettiin lopullinen määränpää, Brisbane. Matkustuskumppanit olivat vuokranneet asunnon Brisbanen esikaupunkialueelta Airbnb:n kautta.

Kuva 4. Haastateltavien A1 ja A2 matkustusreitti: Helsinki-Dubai-Bangkok-Busuanga-Singapore-Brisbane. (All Free Download 2017. Mukailtu.)

Kuva 5. Busuanga, Filippiinit.

Haastateltavat A1 ja A2 osallistuivat Spot X Surf Camp -nimiselle surffausleirille Arrawarra Headlandin alueella Australian itärannikolla. Lisäksi he vierailivat Sunshine Coastilla, Noosan kaupungissa kolmen päivän ajan. Gold Coastin alueella, Surfers Paradisessa matkustuskumppanit viettivät yhden päivän. Suositussa surffauskohteessa, Byron Baylla, kaverukset viettivät viikonlopun, jonka yhteydessä he tekivät päiväreissun Nimbinissa. Nimbin on kuuluisa sen autenttisesta hippikulttuuristaan.

Kuva 6. Surfers Paradise, Gold Coast, Queensland, Australia.

Haastateltavat A1 ja A2 kuvailivat matkustusreittiinsä kuuluneita kohteita seuraavasti. Dubai oli heidän mielestään kaupunkina kiehtova, ja sen itämainen kulttuuri kovin erilainen Suomeen verrattuna. Heidän majoituksenaan toimi Dubain vanhan kaupungin puolella sijaitseva hotelli, mutta heidän harmikseen etäisyydet hotellilta olivat melko pitkät kaikkialle. Harmitusta aiheutti myös hotellin huono Wi-Fi-verkkoyhteys, suihku ja aamupalan laatu.

Bangkokia he kuvailivat monipuoliseksi kaupunkikohteeksi. Hotelli oli heidän mielestään laadukas, ja sen sijainti oli hyvä. Kohteena Bangkok sai kritiikkiä kuitenkin pienestä turvatomuudesta, sillä liikenne Bangkokissa on kovin vauhdikasta ja yöelämässä tulee käyttää erityistä varovaisuutta. Filippiinien Busuanga oli infrastruktuurinsa ja luontonsa vuoksi mielenkiintoinen kohde matkakumppanien A1 ja A2 mielestä. Köyhien olosuhteiden näkeminen sai arvostamaan suomalaista hyvinvointivaltiota yhä enemmän. Busuangan hotelli oli paikallisiin olosuhteisiin nähden hyvä hinta-laatusuhteeltaan.

Seuraava kohde, Singapore, oli täysi vastakohta Busuangalle, ja näiden kohteiden välinen kontrasti oli vahva. Singaporen siisteys ja erityisen kalliit hinnat olivat suuri ihmetyksen aihe. A1 ja A2 yöpyivät Oasia Hotel Downtown -nimisessä hotellissa, joka oli erittäin tasokas. He suosittelevat majoitusta lämpimästi sinne matkustaville. Heidän mukaansa Singapore voi olla hieman liian tasokas ja kallis matkakohde reppumatkaajalle.

Singaporesta heidän matkansa jatkui Sydneyn kautta Brisbaneen. Kaupunkina Brisbane oli heidän mielestään hieman yksipuolinen. Lisäksi alkukuukausien töiden puute vaikutti

siihen, että kaupungista ei saanut täysin kaikkea irti. Ilmaston puolesta Brisbane on loistava kohde, sillä aurinkoa riittää. Haastateltavien mukaan myös paikalliset ovat todella ystävällisiä, mikä myös osaltaan edesauttoi Brisbanessa viihtymistä. Brisbanen lisäksi haastateltavat A1 ja A2 kiersivät itärannikkoa hieman, ja vierailivat muun muassa Gold Coastilla ja Byron Baylla. Nämä kohteet ihastuttivat rennolla ilmapiirillä ja monipuolisilla aktiviteeteilla, kuten hulppeilla surffausmahdollisuuksilla.

Kuva 7. Byron Bay, Queensland, Australia.

Kuva 8. Byron Bay, Queensland, Australia.

Haastateltava B1 kuvaili matkustusreittiään seuraavasti. Matkustusreitti alkoi elokuussa 2014 Suomesta, josta hän lensi suoraan Sydneyn kautta Port Macquarieen. Port Macquariessa ja sen lähialueilla hän vietti noin neljä kuukautta asuen eri majoituspaikoissa. Neljän kuukauden jälkeen matka jatkui Gold Coastille, missä hän vietti noin kolme viikkoa ja lopulta hän muutti Sunshine Coastille noin kuukauden ajaksi. Tämän jälkeen matka jatkui farmille keräämään vaaditut farmityöpäivät kasaan toisen vuoden Working Holiday -viisumia varten. Farmitöitä oli tehtävä noin kolme kuukautta. Farmilla ollessaan hänelle tuli eteen mahdollisuus vierailla Melbournessa. Tämän jälkeen hän lensi suoraan Sydneystä Singaporen kautta Suomeen kesäksi.

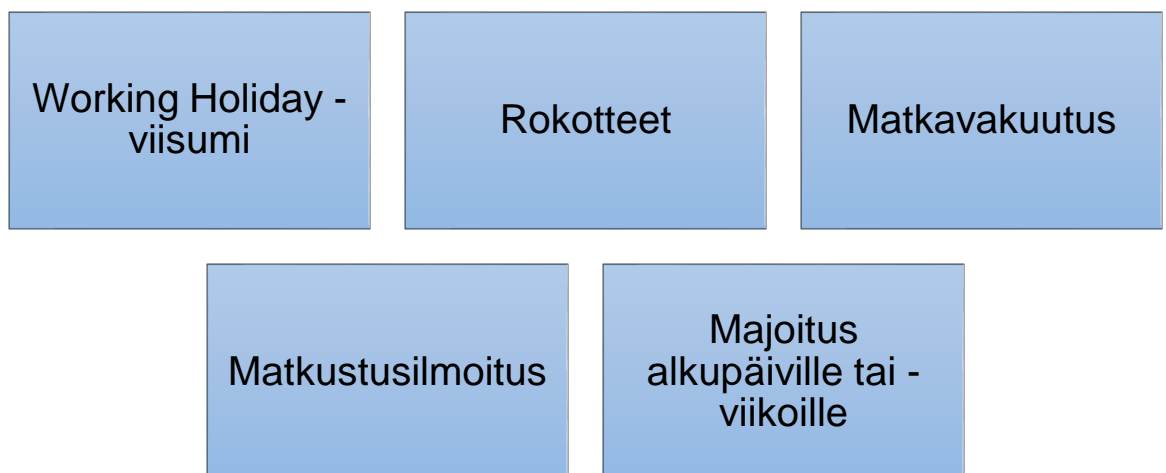

Kuva 9. Haastateltava B1:n matkustusreitti Helsinki-Singapore (välilasku)-Sydney-Port Macquarie. (All Free Download 2017. Mukailtu.)

Kesä 2015 kului Suomessa, jonka jälkeen hän palasi Australiaan elokuussa 2015. Tällä kertaa hän asettautui Sydneyhyn, missä hän vietti pääosin seuraavan vuoden. Hän työskenteli isäntäperheessä au pairina, ja heidän mukanaan hän pääsi matkustamaan mm. Perthiin Länsi-Australiaan sekä Broomeen lomalle. Hän vieraili myös muutamaa otteeseen Gold Coastilla, ja kävi viikonloppureissulla Australian pääkaupungissa, Canberrassa.

6.3 Valmistautuminen reppumatkalle ja reppumatkaa edeltävät toimenpiteet

Taulukko 3. Reppumatkaa edeltävät toimenpiteet.

Haastateltavat nuoret suomalaiset aikuiset eivät tehneet ennen Australian reppumatkaansa kovin montaa valmistavaa toimenpidettä. Rahan säästäminen oli kuitenkin yksi tärkeimmistä vaiheista. Ylimääräistä rahaa oli oltava niin sanotusti pahan päivän varalle. Haastateltavat suosittelevat Australiaan lähtevälle reppumatkailijalle noin 3 000 - 5 000 euron ylimääräistä käyttörahaa.

Yksi tärkeimmistä ennen matkaa tehtävä toimenpide oli Working Holiday -viisumin hankkiminen. Viisumin voi hankkia itse Australian hallituksen virallisten sivujen kautta tai vaihtoehtoisesti matkatoimiston tai muiden välittäjien kautta. Viisumin täyttäminen internetin kautta on suhteellisen helppoa, ja se vie noin 1-2 tuntia. Viisumin hakeminen Australian hallituksen virallisten sivujen kautta on yleisesti ottaen turvallisin vaihtoehto. Haastateltavat A1 ja A2 hankkivat Working Holiday -viisuminsa matkatoimisto Kilroyn kautta. Jos viisumi hankitaan matkatoimiston tai muun välittäjän kautta, on hyvä varmistua sen aitoudesta. Välittäjän kautta hankittu viisumi on aina hintavampi.

Nuoret suomalaiset reppumatkailijat olivat hoitaneet vakuutukset, matkustusilmoituksen, rokotukset sekä kansainvälisen ajokortin valmiiksi ennen matkaan lähtöä. Kaikki ryhtyivät työnhakuun vasta paikan päällä, sillä kaikki uskoivat työsaannin olevan suhteellisen helppoa. Alustava matkustussuunnitelma oli tehty Suomesta lopulliseen määränpäähän Australiassa, mutta sen pidemmälle haastateltavat eivät olleet matkaansa suunnitelleet.

Haastateltavat A1 ja A2 hankkivat Working Holiday -viisumin Kilroy-matkatoimiston kautta. Matkakumppanit osallistuivat Working Holiday -infotilaisuuteen Kilroyn toimistolla keväällä 2016. Viisumi maksettiin kolmessa osassa, ja samalla he ostivat matkatoimiston kautta surffauskurssin eräälle viikonlopulle. Yhteissumma viisumille ja surffauskurssille muodostui noin 600 euron arvoiseksi. A1 ja A2 hankkivat asunnon Brisbanesta etukäteen Airbnb:n kautta. Alustava varaus sijoittui puolen vuoden ajalle tammikuusta 2017 lähtien. Lopulta he kuitenkin vaihtoivat edullisempaan majoituspaikkaan maaliskuussa 2017.

6.4 Työnhakuprosessi ja työllistyminen Australiassa

Nuorten reppumatkailijoiden työllistyminen Australiassa on tavallisesti hyvin vaivatonta. Erilaiset farmit ympäri Australiaa työllistävät monia reppumatkailijoita. Farmityötä voidaan kuitenkin pitää eräänlaisena tabuna, sillä työolosuhteet saattavat usein olla osin puutteelliset ja palkanmaksussa voi olla epäselvyyksiä ja ongelmia. Esimerkiksi saadakseensa toisen vuoden Working Holiday -viisumin tietty määrä farmityötä vaaditaan.

Taulukko 4. Vinkit työnhakuprosessiin.

Reppumatkailijoiden voi olla mahdollista saada provisiopalkkaan perustuvaa myyntityötä, mutta se on taas suuri riski reppumatkailijalle. Tulojen saanti provisiopalkatussa työssä on epävarmaa. Työnsaanti farmilta on varsin vaivatonta varsinkin yhteyksien kautta. Euroopalaisen nuorena reppumatkailijana omaa koulutusta vastaavaan työhön työllistyminen voi olla haasteellista, sillä paikalliset eivät tunne kovin hyvin suomalaista koulutussysteemiä. Working Holiday -viisumi on usein eräänlainen este työnhaussa, sillä työnantajat eivät luota, että työntekijä jäisi työhön pidemmäksi aikaa. Working Holiday -viisumin saaminen on helppoa, mutta työllistyminen voi olla hankalaa, ellei farmitöitä halua. Farmityöntekijöitä haetaan jatkuvasti ympäri Australiaa.

Työnhakuprosessi oli melko työläs ja pitkä jokaisen haastateltavan kohdalla. Hakemuksia lähetettiin satoja, ja työnhaku tärpäsi lopulta vain muutamaaan työpaikkaan. Usein pääsy haastatteluun oli lähestulkoon tae työn saamisesta. Reppumatkailijan onkin hyvä varautua kärsivällisyyteen, jos työpaikkaa ei heti löydykään. Tämän vuoksi ylimääräistä rahaa on hyvä olla mukana runsaammin.

Haastateltava A1:n työnhakuprosessi kesti pitkään, ja niin sanottuja oikeita töitä, eli omaa koulutusta vastaavaa työtä oli yllättävän vaikea saada. Hän onnistui saamaan kaikki työpaikat, joihin hän pääsi haastatteluun, mutta hän ei kuitenkaan halunnut ottaa vastaan provisiopalkkaan perustuvaa työtä. Yllättäen hän saikin töitä Facebookin kautta paikalliselta ruusufarmilta, missä hän työskenteli noin kuukauden ajan ennen Suomeen paluuta. Kyseiseen työhön ei ollut virallista haastattelua, vaan työnkuvasta keskusteltiin lyhyesti

puhelimitse. Ennen ensimmäisen työn aloittamista haastateltava A1 oli käyttänyt työnha-
kuun aikaa kaksi kuukautta, käytännössä tuloksetta.

Alueellisia eroja työllistymisen suhteen voi olla paljon, mutta yleisenä ajatuksena on, että
isommat kaupungit vetävät enemmän työnhakijoita. Työllistyminen pienissä kaupungeissa
voi olla hankalaa. Farmitöiden saamisen suhteen lähtö syrjäisemmälle seudulle voi kuiten-
kin olla hyödyllistä. Muiden töiden suhteen työllistyminen isommissa kaupungeissa voi olla
helpompaa, sillä avoimia työpaikkoja on jatkuvasti auki kaikilla aloilla.

Haastateltava B1 kokee työllistymisen helpommaksi isoissa kaupungeissa, jos puhutaan
mistä tahansa muusta työstä, kuin farmityöstä. Hän on kuitenkin kokenut työllistymisen
paikoin hankalaksi jopa Sydneyssä. Hän korostaa, että aluksi pitääkin yksinkertaisesti ot-
taa vastaan sitä työtä, mitä tarjotaan, vaikka palkka- ja työolosuhteet olisivatkin normaalia
alhaisemmat.

Haastateltava B1 korostaa, että suhteiden luominen on hyvin tärkeää Australiassa. Suh-
teiden kautta ja edellisten työnantajien suosittelemana työllistyminen on paljon helpompaa
tulevaisuudessa. Hän on viettänyt kaksi vuotta Australiassa, mutta kokee työn saamisen
edelleen hankalaksi. Hän uskoo kuitenkin, että kova yritys ja halu työllistyä palkitaan lo-
pulta. Hän painottaa, että reppumatkailijan tulee olla myös valmis tekemään niin sanottuja
huonoja töitä.

Sosiaalisen median voimaa ja hyötyä työnhaussa ei voi vähätellä nykypäivänä. Erilaisia
työnhakusivuja ja rekrytointipalveluja kannattaa käyttää hyödyksi työnhaussa. Australi-
assa käytettäviä työnhakusovelluksia ovat mm. Seed ja Indeed, joihin on mahdollisuus
luoda oma työnhakuprofiili ansioluetteloineen ja hakemuskirjeineen. Profiilin luominen
kansainvälisestäkin suosittuun rekrytointisovellukseen, LinkedIn:iin voi myös nostaa osak-
keita työnhakumarkkinoilla.

Sain lopulta töitä suhteiden ja sosiaalisen median kanavan, Facebookin, avulla.
Reppumatkailijoiden kannattaa ehdottomasti hyödyntää sosiaalista mediaa ja suh-
teita työnhaussa. (Haastateltava A2.)

6.5 Haastateltavien työhistoria

Haastateltavien suomalaisnuorten työhistoria on esitelty taulukkomuodossa alla. Tauluk-
koon on eritelty haastateltavat henkilöt, heidän työpaikat kaupungeittain, työsuhteen kesto
sekä työnimike.

Taulukko 5. Haastateltavien työhistoria.

Haastateltava hlö	Työpaikka	Työnimike	Työsuhteen kesto	Kaupunki
A1	Rosedale Nurseries	Ruusunpakkaaja / puutarhuri	1 kk	Brisbane
	Yksityishenkilö	Remonttityöapulainen	1 vko	Brisbane
A2	Rosedale Nurseries	Ruusunpakkaaja / puutarhuri	1 kk	Brisbane
	Yksityishenkilö	Remonttityöapulainen	1 vko	Brisbane
	Solution Marketing	Face-to-face -myynti	1 pv	Brisbane
B1		Tarjoilija	6 kk	Port Macquarie
		Farmityöntekijä	3 kk	Wauchope
		Kahvilatyöntekijä	2 kk	Sydney
		Au pair	10 kk	Sydney
		Lastenhoitaja	3 kk	Sydney
		Kahvilatyöntekijä	1 kk	Sydney

Kaksi tutkimuksessa mukana ollutta henkilöä (A1 & A2) olivat korkeasti koulutettuja (3. asteen koulutus) henkilöitä ja kolmas haastateltava (B1) oli lukion (2. asteen koulutus) suorittanut henkilö. Haastateltavien henkilökohtaiset ammatilliset lähtökohdat huomioiden analysoitiin, olivatko he saaneet omaa koulutustaan vastaavaa työtä.

Haastateltavat A1 ja A2 eivät kokeneet saaneensa omaa koulutustaan vastaavia työmahdollisuuksia. A2 arveli sen johtuneen osittain siitä, että paikalliset yritykset ja työnantajat ovat hyvin tietoisia Working Holiday -viisumin luonteesta, ja siitä, että reppureissaajat eivät viivy maassa kovin pitkään.

Haastateltava B1:llä oli kaksijakoiset tuntemukset työllistymisestään omaa koulutustaan vastaavaan työhön. Hän koki, että hän oli osittain saanut omaa koulutustaan vastaavaa työtä ja osittain ei. Hän tiedostaa, että hänellä ei ole koulutusta lukioajan jälkeen, mutta hänen omaan Suomessa saatuun työkokemukseen nähden hän ei ole saanut kokemustaan vastaavia työtarjouksia kovinkaan paljon. Hän kuitenkin painottaa, että hän ottaa vastaan työtä, mitä hänelle tarjotaan, ja näin ollen parempien työtarjousten tullessa eteen hän vaihtaa työpaikkaa tarpeen mukaan.

6.6 Opas reppumatkalle Australiaan

Muutammat toimenpiteet ovat suositeltavia tehdä jo ennen reppumatkalle lähtemistä. Tärkeimpiin etukäteen tehtäviin toimenpiteisiin kuuluu tarvittavien rokotteiden, matkavakuutuksen ja Working Holiday -viisumin hankkiminen sekä matkustusilmoituksen tekeminen. Rahaa on hyvä olla säästössä niin sanotusti pahan päivän varalle. Sopiva määrä haasteltavien reppumatkailijoiden mukaan on noin 3 000-5 000 euroa. Reppumatkailijoilla on suositeltavaa olla voimassa olevat jäykkäkouristus- ja kurkkumätärokotteet sekä tuhkarokko-, sikotauti- ja vihuriokkorokote (MPR). Riskiryhmään kuuluvien on hyvä ottaa myös vuosittainen kausi-influenssarokote. A- ja B-hepatiittirokote kannattaa ottaa varmuuden vuoksi. (Terveystieteiden tutkimuskeskus 2017.)

Matkavakuutuksen on oltava voimassa kohteessa mahdollisesti tapahtuvan äkillisen sairastumisen tai tapaturman varalta. Matkustusilmoitus on hyvä tehdä hyvissä ajoin ennen reppumatkalle lähtöä. Matkustusilmoituksen voi tehdä ulkoasiainministeriön Internet-sivuilla osoitteessa matkustusilmoitus.fi. Working Holiday -viisumia voi hakea vaivattomimmin Australian virallisen hallituksen Internet-sivuilta osoitteesta border.gov.au. Viisumipäättöksen saa yleensä jopa muutamassa päivässä. Viisumihakemuksen käsittelyssä voi mennä enintään noin kuukausi. Enimmäisaikaan on hyvä varautua ja laittaa viisumihakemus vireille jo hyvissä ajoin ennen matkaa. Halutessaan viisumin voi myös hankkia kolmannen osapuolen, eli välittäjän kautta. Välittäjänä voi käyttää esimerkiksi matkatoimistoa. Tässä tapauksessa viisumin hinta on kuitenkin korkeampi, sillä hintaan sisältyy välittäjäpalkkio.

Reppumatkan aikana on hyvä hankkia luotettava tukiverkosto, mihin voi tukeutua tarpeen vaatiessa. Australiassa on paljon pohjoismaalaisia ja suomalaisia, ja helpoimmin heihin voi tutustua sosiaalisen median, esimerkiksi Facebookin Australian Suomalaiset -ryhmän kautta. Työhaussa on hyvä käyttää hyödyksi suhteita, Internetiä sekä erilaisia australialaisia rekrytointisovelluksia, kuten Seed ja Indeed. Myös LinkedIn-profiilista voi olla hyötyä työhaussa.

Mahdollisen työn ja majoituksen suhteen kannattaa hyödyntää suhteita sekä pitää omat silmät ja korvat auki. Pitkiin vuokrasopimuksiin ei kannata suostua, sillä reppumatkalla tilanteet voivat vaihtua hyvinkin tiuhaan tahtiin. Australian aurinko on polttava, ja siltä on hyvä suojautua hyvin. Suositeltava suojakerroin pohjoismaiselle iholle on SK50.

Yhteenveto keskeisimmistä ohjeista Australian reppumatkalle on koottu taulukkomuotoon alle.

Taulukko 6. Opas reppumatkalle.

Ennen reppumatkaa:	Reppumatkan aikana:	Reppumatkan jälkeen:
Hanki tarvittavat rokotteet	Hanki tukiverkosto	Hae verot jälkikäteen (eTax-ohjelma)
Hanki Working Holiday -viisumi	Käytä työnhakuun avuksesi suhteita ja rekrytointisovelluksia	
Hanki matkavakuutus	Pidä silmät, korvat ja mieli auki	
Tee matkustusilmoitus	Hanki Prepaid-liittymä	
Säästä rahaa	Avaa australialainen tili palkanmaksua varten	
	Liity Facebookin Australian Suomalaiset -ryhmään	
	Suojaudu auringolta (min. SK 50)	
	Säästä riittävä määrä rahaa paluulippua varten	

7 Pohdinta

Tutkimuksen perusteella yhteenvetona voidaan todeta, että reppumatka on elämys, johon kuuluu uuteen kulttuuriin tutustuminen sekä uusien kokemusten ja tuttavuuksien hankkiminen. Reppureissulle lähtemiseen liittyy erilaisia motiiveja, kuten halu irtiottoon arjesta sekä seikkailunhaluisuus. Tämän myötä tutkimukseen osallistuneita reppumatkailijoita voidaan kutsua eskapisteiksi. Kuten Gilmore & Pine (2011) toteavat, eskapistit ovat arjesta pakenivia henkilöitä, jotka etsivät elämyksiä ja kokemuksia. Reppumatkan tekeminen vaatii lisäksi ylimääräistä pääomaa, suunnittelua ja ennakkotoimenpiteitä ennen matkalle lähtemistä. Myöskään henkisen puolen valmistautumista ei sovi unohtaa.

Tutkimuksen avulla voidaan tehdä päätelmä, että reppumatkailijan työllistyminen ei ole itsestään selvää Australiassa. Kaikilla tutkimukseen osallistuneilla kolmella haastateltavalla oli ollut vaikeuksia työn saannissa. Reppumatkailijan on hyvä varautua siihen, että työn löytymisessä voi mennä jonkin aikaa. Tähän vaaditaan reppumatkailijalta sekä kärsivällisyyttä että ylimääräistä rahaa, sillä ilman säännöllisiä tuloja reppumatkailija saattaa joutua elämään jopa kuukausia. Lisäksi reppumatkailijan tulee olla valmis ottamaan vastaan lähes mitä tahansa työtä, jopa niin sanottuja huonoja töitä.

Myöskään sillä ei ole suurta merkitystä työllistymisessä, onko henkilö korkeasti koulutettu vai ei. Oma koulutusta vastaavaa työtä voi olla erittäin vaikea saada Australian Working Holiday -viisumilla. Tämän voi olettaa johtuvan siitä, että paikalliset ovat hyvin tietoisia siitä, että viisumin haltija ei aio viipyä maassa vuotta pidempään. Jos yritys etsii pitkäaikaista ja luotettavaa työntekijää, Working Holiday -viisumilla oleskeleva reppumatkailija ei ole siihen välttämättä paras vaihtoehto. Tämän vuoksi reppumatkailijat päätyvät usein tekemään kausipainotteisia töitä tai muunlaisia pätätöitä reppumatkansa aikana.

Koska tutkimukseen haastateltiin kolmen suomalaisnuoren henkilökohtaisia kokemuksia työllistymisestä Australiassa, voidaan tutkimusta pitää tuloksineen hyvin subjektiivisena kuvauksena Australian reppumatkailijoiden työllistymiskokemuksista. Täten sitä ei voi pitää täysin yleistettävänä kuvauksena kaikkien reppumatkailijoiden kokemina kokemuksina. Haastateltavien kokemia kokemukset ja näkemykset ovat kuitenkin uskottavia, ja heidän kokemuksensa voidaan varmasti osittain yleistää muiden Working Holiday -viisumin haltijoiden työllistymiskokemuksiin. Tutkimukseen osallistuneiden henkilöiden kokemuksia voidaan käyttää hyödyksi jatkossa esimerkiksi reppumatkaa suunnittelevien nuorten henkilöiden kohdalla. Sitä voi pitää pienimuotoisena oppaana reppumatkailijoille. Lisäksi luvun kuusi lopussa esiteltyä opasta voidaan hyödyntää jatkossa Australian reppumatkalle lähtevien henkilöiden kohdalla.

Opinnäytetyö oli prosessina hyvin opettavainen, sillä sen projektityyppisyys vaati jatkuvaa paneutumista työhön. Tämä vaati hyvää ajanhallintaa, sillä oman vuorotyön ja opinnäytetyön yhteensovittaminen oli ajoittain hyvin haastavaa. Lisäksi opin laadullisesta tutkimuksesta ja sen etenemisprosessista. Opinnäytetyö kirjoitettiin vajaan kolmen kuukauden aikana, ja tutkimusosio viimeisen kuukauden aikana. Näin jälkiviisaana ajateltuna tutkimusosion työstäminen olisi ollut hyvä aloittaa aiemmin. Tutkimusosio vaati runsaasti tehokasta aikaa erityisesti aineiston analysoinnin suhteen.

Kaikkien haasteiden jälkeen olen kuitenkin tyytyväinen, että sain opinnäytetyön valmiiksi melko kriittisestä aikataulusta huolimatta. Haasteellisen vuorotyön ohella tämä vaati kuitenkin tarkkaa aikataulutusta ja priorisointia, päättäväisyyttä ja motivaatiota. Opinnäytetyöprosessin myötä koen kehittyneeni ammatillisesti entistä enemmän.

Lähteet

Alasuutari, P. 2001. Laadullinen tutkimus. Gummerus. Jyväskylä.

Ateljevic, I., Hannam, K., Phipps, A. & Robinson, M. 2008. Backpacker Tourism: Concepts and Profiles. Channel View Publications. Clevedon.

Australian Government 2017a. Visit and Work. Luettavissa: <http://www.border.gov.au/Trav/Visi/Visi-1>. Luettu: 21.3.2017.

Australian Government 2017b. Fees and charges for visas. Luettavissa: <https://www.border.gov.au/Trav/Visa/Fees>. Luettu: 24.4.2017.

Berner, A-S. 2015. Reppureissaajasta voi olla enemmän vaivaa kuin perusturistista – tutkija kertoo, miten hyvä matkailija käyttäytyy. Helsingin Sanomat. Luettavissa: <http://nyt.fi/a1447220225227>. Luettu: 21.3.2017.

Boniface, B., Cooper, C. & Cooper, R. 2012. Worldwide Destinations: The Geography of Travel and Tourism. Routledge. Oxon.

Finlex 2016. Nuorisolaki. Luettavissa: <http://www.finlex.fi/fi/laki/alkup/2016/20161285>. Luettu: 8.5.2017.

Gilmore, J. & Pine, J. 2011. The Experience Economy. The United States of America.

Gregory, R. 2017. A Brief History of the Hippie Trail. Luettavissa: <http://www.richardgregory.org.uk/history/hippie-trail.htm>. Luettu: 22.3.2017.

Hodgkinson, T. & suom. Saarinen, O. 2007. Vapauden ylistys. Basam Books. Helsinki.

Jarvis, J. & Peel, V. 2008. Study Backpackers: Australia's Short-stay International Student Travellers. Teoksessa Ateljevic, I. & Hannam, K. (toim.) Backpacker Tourism, s. 157-173. Channel View Publications. Clevedon.

Kalmari, H. & Kelola, K. 2009. Vastuullisen matkailijan käsikirja. Image. Helsinki.

Kannisto, P. 2012. Elämäni nomadina: irtolaisia, seikkailijoita ja elämäntapamatkaajia. Atena. Jyväskylä.

MacDonnell, I., Richards, G. & Wilson, J. 2008. Intercommunity Tensions in Backpacker Enclaves: Sydney's Bondi Beach. Teoksessa Ateljevic, I. & Hannam, K. (toim.) Backpacker Tourism, s. 199-214. Channel View Publications. Clevedon.

Murto, R. 2015. Tämän takia vihaan pitkiä reppureissuja. Helsingin Sanomat. Luettavissa: <http://www.hs.fi/matka/a1447129825088?jako=4a69ad7f24d984e08e971fe3895c15d7&ref=tw-share>. Luettu: 21.3.2017.

Regional Australia Institute 2017. What Is Regional Australia? Luettavissa: <http://www.regionalaustralia.org.au/home/what-is-regional-australia/>. Luettu: 21.3.2017.

Richards, G. & Wilson, J. 2004. The Global Nomad: Backpacker Travel in Theory and Practice. Channel view cop. Clevedon.

Richards, G. & Wilson, J. 2008. Suspending Reality: An Exploration of Enclaves and the Backpacker Experience. Teoksessa Ateljevic, I. & Hannam, K. (toim.) Backpacker Tourism, s. 9-25. Channel View Publications. Clevedon.

Rosenberg, M. 2017. Grand Tour of Europe. Luettavissa: <https://www.thoughtco.com/grand-tour-of-europe-1435014>. Luettu: 22.3.2017.

Sarajärvi, A. & Tuomi, J. 2009. Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi. Tammi. Vantaa.

Speed, C. 2008. Are Backpackers Ethical Tourists?. Teoksessa Ateljevic, I. & Hannam, K. (toim.) Backpacker Tourism, s.54-81. Channel View Publications. Clevedon.

Suomen suurlähetystö, Canberra 2016. Maatiedosto Australia. Luettavissa: <http://www.finland.org.au/Public/default.aspx?nodeid=43151&culture=fi-FI&contentlan=1&displayall=1>. Luettu: 21.3.2017.

Terveiden ja hyvinvoinnin laitos 2017. Reppumatkailijat. Luettavissa: http://www.terveyskirjasto.fi/terveyskirjasto/ktl.mat?p_selaus=54736. Luettu: 16.5.2017.

Tourism Research Australia 2009. Backpacker Accommodation in Australia. Luettavissa: https://www.tra.gov.au/documents/Snapshots_2009_Backpacker_FINAL.pdf. Luettu: 30.3.2017.

Tourism Western Australia. What is a backpacker? 2008. Luettavissa:
http://www.tourism.wa.gov.au/jumpstartguide/pdf/Quickstart_What%20is%20a%20Backpacker%2008LOW.pdf. Luettu: 22.3.2017.

Valtion nuorisoneuvosto 2013. Nuorten oma käsitys nuoruuden ”ikärajoista selvitetty. Luettavissa: <https://tietoanuorista.fi/nuorten-oma-kasitys-nuoruuden-ikarajoista-selvitetty/>. Luettu: 8.5.2017.

Virtanen, R. 2014. Reissukirja – matkalla kaikissa maailman maissa. WSOY. Helsinki.

Liitteet

Liite 1. Haastattelukysymykset

Reppumatkailijoiden kokemukset työllistymisestä Australiassa

1. Mitkä olivat motiivisi lähteä reppumatkalle ja hankkia Australian Working Holiday -viisumi?
2. Kuvaile matkustusreittisi aina Suomesta lähtien viimeiseen kohteeseen asti sekä viettämäsi aika kohteessa. Sisällytä reittiin myös vierailemasi kohteet Australiassa.
3. Kuvaile reissua edeltäviä tekemiäsi toimenpiteitä, kuten viisumin ja asunnon hankkiminen, mahdollinen etukäteen hankittu työpaikka yms. Mitä matkaa edeltäviä toimenpiteitä teit ennen reppumatkalle lähtöä?
4. Millaisena koet työllistymisen Australiassa? Helppoa/vaikeaa, miksi?
5. Kuvaile työnhakuprosessia mahdollisimman tarkasti. Arvioi lähettämiesi työhakemusten määrä, haastattelujen määrä ja työnhakuun käyttämäsi aika. Kuinka monta työpaikkaa olet saanut?
6. Oletko huomannut työllistymisessä alueellisia eroja Australiassa?
7. Luettele kaikki saamasi työpaikat / työnimike / työsuhteen kesto / kaupunki.
8. Koetko saaneesi koulutustasi ja ammatillista osaamistasi vastaavia työmahdollisuuksia Australiassa?